

Alkotmánybíróság

A Budaörsi Járásbíróság útján

Elsőfokú ügyszám: 8.P.22.278/2017. 3

Tisztelt Alkotmánybíróság!

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/ 0 2 1 5 0 - 0 / 2022	
Érkezett: 2022 SZEP 2 0.	
Peldány: 3	Kezelőiroda:
Melléklet: 13 db	clm

BUDAÖRSI JÁRÁSBÍRÓSÁG

Érk.:

2022 SZEP 0 7

Érk. módja: postán / gyűjtőládába /
személyesen / faxon / e-mailen

Peldány:.....Melléklet:.....Aláírás:.....

Ügyszám:.....

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény 27. §-a alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kúria Pfv.II.20.433/2022/2. számú végzésének, valamint a Budapest Környéki Törvényszék 3.Pf.20.847/2021/9. számú jogerős másodfokú közbenső ítéletének – beleértve a Budaörsi Járásbíróság 8.P.22.278/2017/137. számú közbenső ítéletét is – alaptörvény-ellenességét, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően azokat semmisítse meg.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:**1. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei****1.a) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése**

A bíróság álláspontját az ítéletek és a kúriai végzés, az enyémét a 2.b) pont tartalmazza.

1.b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Az elsőfokú közbenső ítélet ellen fellebbeztem, ezzel a rendes jogorvoslati lehetőségem kimerítettem. A másodfokú közbenső ítélet ellen felülvizsgálatot kezdeményeztem, melyet a Kúria hivatalból elutasított.

1.c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje, és igazolás kérelem előterjesztése

A másodfokú közbenső ítélet ellen egyszer már – 2022.04.08-án – terjesztettem elő alkotmányjogi panasz indítványt. Ezt az Alkotmánybíróság a IV/1048-2/2022. számú AB végzésével azért utasította vissza, mert akkor még a kúriai eljárás folyamatban volt. Ugyanakkor az AB végzés úgy fogalmazott, hogy: „Mivel a felülvizsgálati eljárás jelenleg

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG

folyamatban van, ezért megállapítható, hogy az alkotmányjogi panasz a törvényi feltételeknek nem felel meg, így [...] annak érdemi elbírálására nincs lehetőség". Mivel a korábbi indítványom sorsáról az Alkotmánybíróság egyszer már döntött, arról újabb döntésnek már nincs helye, így nincs jelentősége annak sem, hogy elkésett. Megjegyzem, hogy én akkor még nem is tudtam arról, hogy elkésett, ezért nem tudtam arról sem, hogy szükség lett volna igazolási kérelem előterjesztésére a késés jogkövetkezményének elkerülése céljából.

Álláspontom szerint az akkori indítványom vizsgálata már lezárult, és mivel az akkori vizsgálat nem állapította meg az indítványom elkésettségét, a vizsgálat lezárását követően egy másik szempontú vizsgálatára már nincs lehetőség, mert az az akkori indítványom újbóli elbírálását jelentené. Ebből viszont az következik, hogy most már nincs jelentősége, hogy az akkori indítványom elkésett-e, mert az már nem vizsgálható.

A IV/1048-2/2022. számú AB végzés 2. pontja szerint a jogerős döntés – azaz a másodfokú közbenső ítélet – elleni alkotmányjogi panasz előterjesztésének lehetősége továbbra is nyitva áll a számomra. Ennek ellentmondana egy olyan mostani döntés, mely szerint jelen indítványom mégsem bírálható el, mégpedig azért nem, mert a korábbi indítványom elkésett. Ez ugyanis ellentmondást szülne, hiszen a végzés szerint a lehetőség továbbra is nyitva áll – feltéve persze, ha a törvényi feltételek teljesülnek – , mely álláspontom szerint a kúriai döntést követően keletkezett feltételeknek való megfelelést jelentheti csak, azaz a határidő szempontjából már csak annak van jelentősége, hogy a kúriai döntés kézbesítésétől számított megfelelő határidőben terjesztem-e elő az újabb (jelen) indítványt.

Álláspontom szerint a jelen indítványom elbírálhatósága körében a jelen alkotmányjogi panasz eljárásban az előterjesztési határidő vonatkozásában kizárólag az vizsgálható, hogy jelen indítványomat a kúriai végzés kézbesítésétől számított 60 napon belül terjesztettem-e elő, és mivel így történt, az indítványom nem minősül elkésettnek.

Abban az esetben, ha az általam 2022.04.08-án elektronikusan előterjesztett alkotmányjogi panasz indítványom az álláspontom ellenére mégis elkésettnek minősülne,

i g a z o l á s i k é r e l m e t

terjesztek elő, és kérem az indítványom határidőben történő előterjesztésének igazolását, elfogadását. A másodfokú közbenső ítéletet a jogszabálynak megfelelően a jogi képviselőm vette át, azonban nem rendelkezett a letöltés időpontjának hiteles igazolásával, mert a bírósági iratküldő rendszer a letöltés időpontjáról szóló igazolást

a fél részére csak abban az esetben készít, ha a fél az ügyfélkapuját előzetesen úgy állítja be. A jogi képviselő azonban nem úgy állította be az ügyfélkapuját, aminek következtében nem rendelkezett letöltési igazolással, és ismereteink szerint utólag már nem lehetséges egy már megtörtént letöltés időpontjáról igazolást kérni, ezért a letöltés hiteles időpontját telefonon kérdeztem meg az elsőfokú bíróság kezelőirodájától. Azért nem a jogi képviselőmtől kérdeztem meg, mert biztosra akartam menni, hiszen a bíróság által ismert adat a döntő, és fel sem merült bennem, hogy a bíróság nem megfelelőképpen tájékoztat. A letöltés hiteles időpontjának megszerzése érdekében közvetlenül az elsőfokú bíróság kezelőirodájához fordultam telefonon 2022.02.09-én 11:20-kor, és a kezelőiroda engem úgy tájékoztatott, hogy a jogi képviselőm 2022.02.07-én töltötte le, én pedig ehhez képest számoltam ki az alkotmányjogi panasz előterjesztésének határidejét – melyről egyébként úgy tudtam, hogy megegyezik a felülvizsgálati kérelem előterjesztésének határidejével is –, és mivel a bíróság által közölt letöltési időpont nem a valóságos időpont volt, mindkét kérelmem elkésett. Azonban én úgy gondolom, hogy helyesen és megfelelő gondossággal jártam el, amikor telefonon megkérdeztem a letöltés időpontját a kezelőirodától, hiszen ki is tudhatná nála biztosabban ezt a dátumot. Egyébként nem ez az első beadványom, és úgy gondolom, hogy a határidőszámítás szabályait megfelelő részletességgel ismerem, ezért tudom azt is, hogy elemi érdekem fűződik a letöltés dátumának megismeréséhez, ezért abban az esetben, ha a kezelőiroda a valódi dátumot mondja meg nekem telefonon, akkor egészen biztosan ahhoz igazodtam volna mind az alkotmányjogi panasz, mind a felülvizsgálati kérelem tekintetében.

Még a 2022.02.09-én 11:20-kor történt érdeklődésemet megelőzően, 2022.01.26-án 13:35-kor szintén telefonon érdeklődtem a kezelőirodán, és akkor azt a tájékoztatást kaptam, hogy az akta január 17-én visszaérkezett a másodfokú bíróságtól, de a másodfokú döntést még nem küldték ki a feleknek, az akta még a bírónál van. Ezt követően érdeklődtem ismét telefonon 2022.02.09-én 11:20-kor a kezelőirodán, ahol megkérdeztem, hogy kiküldték-e már a másodfokú ítéletet, amire vártam, és erre azt a tájékoztatást kaptam, hogy igen, és idézést is küldtek a következő tárgyalásra, ami március 29-én 13:00-kor lesz a 4-es tárgyalóban. Megkérdeztem, hogy ezeket mikor töltötte le a jogi képviselőm, amire azt a választ kaptam, hogy február 7-én küldték ki, és aznap le is töltötte.

A kezelőiroda nem mondta, hogy a két iratot (a másodfokú közbenső ítéletet, valamint a következő tárgyalásra szóló idézést) két különböző küldéssel küldték ki, és a kezelőiroda azt sem mondta, hogy a másodfokú közbenső ítéletet már február 1-én letöltötte a jogi képviselőm.

Úgy gondolom, nem róható fel nekem, hogy a letöltés hiteles időpontját nem a jogi képviselőmtől kérdeztem meg, hanem közvetlenül a bíróságtól, különös tekintettel arra, hogy a hiteles forrás maga a bíróság. Mint ahogy már említettem, az elektronikus irat átvételéről a fél utólag nem tud kérni letöltési igazolást, és mivel a jogi képviselőm előzetesen nem kérte, mindössze arra lett volna lehetősége, hogy saját használatra feljegyezze az átvétel időpontját, ám ez nem hivatalos adat. És persze elmehettem volna a bíróságra iratbetekintésre, hogy kivédjem a kezelőiroda – bár nem szándékos, de – hiányos és ezért félrevezetőnek minősülő tájékoztatását, de eszembe sem jutott, hogy bármiféle hátrányom származhat abból, hogy ezt telefonon kérdeztem meg. Ehhez hozzáteszem még azt is, hogy a COVID miatt érvényben voltak a szigorúbb szabályok, és elővigyázatosságból is kerülni kellett a felesleges emberi kontaktusokat, melyet a telefonos érdeklődéssel lehetséges a legmegfelelőbbben megtenni, ráadásul a bíróság által kiküldött COVID tájékoztató tartalmazza, hogy telefonon is lehet tájékoztatás kérni, mintegy erre ösztönözve a feleket a személyes iratbetekintés helyett.

Az Abtv. 30. § (3) bekezdése szerinti igazolási kérelem azért nem jöhetett szóba, mert az értelemszerűen a korábbi indítványomra vonatkozott volna, ám annak elbírálását a IV/1048-2/2022. számú AB végzés 2. pontja zárta ki, amikor úgy rendelkezett, hogy az elbírálásra nincs lehetőség. Az Abtv. 30. § (3) bekezdése tehát egy olyan alkotmányjogi panasz igazolási kérelmére vonatkozik, melynek elbírálására amúgy sincs lehetőség, ezért a korábbi indítványomra nézve igazolási kérelmet eleve teljesen értelmetlen lett volna előterjesztenem, tekintettel arra is, hogy az, hogy elkészt, csak a kúriai végzésből derült ki a számomra. Még ha ezt követően 15 napon belül éltem is volna igazolási kérelemmel, ahhoz csatolni kellett volna az elmulasztott kérelmet, ám ilyen nem volt, hiszen a kérelem, azaz a korábbi indítványom már azt megelőzően előterjesztésre került.

Jelen indítványomhoz pedig nem kell igazolási kérelem, mert ez nem készt el, hiszen ennek az előterjesztési határideje még nem járt le.

A kezelőiroda félretájékoztatása miatt én úgy tudtam, hogy a másodfokú közbenső ítéletet a jogi képviselőm 2022.02.07-én vette át, a korábbi alkotmányjogi panaszomban ezért szerepeltettem ezt az átvételi időpontot, és ehhez az átvételi időponthoz képest 60 napon belül, az akkori tudásom szerint határidőben terjesztettem elő.

A másodfokú közbenső ítéletet a jogi képviselőm ugyan 2022.02.01-én vette át – és ezért a korábbi alkotmányjogi panaszom előterjesztésének határideje valójában 2022.04.02-a volt –, ám erről én nem tudtam, és nem is kellett tudnom róla, mert az átvétel időpontját én magam kérdeztem meg telefonon a Budaörsi Járásbíróság

kezelőirodájától 2022.02.09-én 11:20-kor, ahol azt a választ kaptam, hogy a jogi képviselőm 2022.02.07-én töltötte le.

Álláspontom szerint elfogadható, hogy amennyiben a kezelőiroda a másodfokú közbenső ítélet letöltési dátumát közölte volna, úgy az alkotmányjogi panaszom előterjesztését ehhez igazítom, hiszen ez az egyik szükséges feltétele az érdemi elbírálásnak. Amennyiben a kezelőiroda jelezte volna, hogy a két irat két különböző időpontban ment ki, nem elégedtem volna meg a kezelőiroda által közölt egyetlen, 2022.02.07-i letöltési dátummal.

Továbbá a kezelőirodának tudnia kellett, hogy a másodfokú közbenső ítélet letöltésének időpontja sokkal fontosabb adat az idézés letöltési időpontjánál, ezért a kérdésemből tudnia kellett, hogy a másodfokú közbenső ítélet letöltési időpontját kérdezem, és ezért ezt mindenképpen közölnie kellett volna. Megjegyzem, hogy nem kellett számítanom arra, hogy a két iratot (a másodfokú közbenső ítéletet és az idézést az újabb tárgyalásra) elsőfokú bíróság nem egyszerre küldi ki a jogi képviselőmnek, tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság a 8.P.22.278/2017/137. számú jegyzőkönyvbe foglalt II. számú végzésében a per további tárgyalását az elsőfokú közbenső ítélet jogerőre emelkedéséig felfüggesztette, és az éppen a másodfokú közbenső ítélettel lett jogerős, és ezért az újabb tárgyalást értelemszerűen nem is tűzhetette ki addig, amíg a másodfokú bíróságtól meg nem kapta a másodfokú közbenső ítéletet, amiből következően valójában nem is volt ésszerű oka annak, hogy a két iratot nem egyszerre, hanem különböző időpontokban küldte ki. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy a bíróság hibát követett el, hogy nem egy küldésben küldte ki a két iratot, hanem azt, hogy erre nem számítottam, és nem is kellett számítanom, de a lényeg, hogy én a kezelőirodától megkérdeztem a másodfokú ítélet letöltési időpontját, és azt a választ kaptam, hogy ez 2022.02.07-e volt.

A IV/1048-2/2022. számú AB végzés 2. pontja szerint a jogerős döntés – azaz a másodfokú közbenső ítélet – elleni alkotmányjogi panasz előterjesztésének lehetősége továbbra is nyitva áll a számomra.

A Kúria végzését a jogi képviselőm 2022.07.11-én vette át, ehhez képest a 60 napos határidő 2022.09.09-én járna le, ezért az indítványomat határidőben terjesztem elő.

1.d) Az indítványozó érintettségének bemutatása

A támadott kúriai végzés és a közbenső ítéletek alperese vagyok, ezáltal érintettnek minősülök.

1.e) Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

Lásd a 2.) pontcsoportban.

2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

A per: hagyatéki per. Ennélfogva az öröklésemről szól, a célja annak meghatározása, hogy milyen minőségű és mennyiségű örökség illet meg, beleértve annak forintban kifejezett nagyságát is. Az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdése biztosítja számomra az örökléshez való jogot, amibe beletartozik az örökségem terjedelméhez, az örökölt vagyon nagyságához való jog is, ezért az Alkotmánybíróság hatáskörrel rendelkezik ahhoz, hogy a pert teljes terjedelmében felülvizsgálja, és a bíróság által elkövetett jogsértések mindegyikét alkotmányos vizsgálat alá vonja, hiszen ezek mind kihatással voltak az öröklésem minőségére és forintban kifejezett nagyságára, így az ítéletek alaptörvény-ellenességére is.

2.a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

I. cikk (1) bekezdése: „AZ EMBER sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait tiszteletben kell tartani. **Védelmük az állam elsőrendű kötelezettsége.**”

I. cikk (2) bekezdése: „Magyarország elismeri az ember alapvető egyéni és közösségi jogait.”

II. cikk: „**Az emberi méltóság sérthetetlen.** Minden embernek joga van az élethez és az **emberi méltósághoz**, a magzat életét a fogantatástól kezdve védelem illeti meg.”

IV. cikk (1) Mindenkinnek joga van a szabadsághoz és a **személyi biztonsághoz.**

VI. cikk (1) Mindenkinnek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, **kapcsolattartását** és jó hírnevét **tiszteletben tartsák.** A véleménynyilvánítás szabadsága és a gyülekezési jog gyakorlása nem járhat mások magán- és családi életének, valamint otthonának sérelmével.

VI. cikk (2) Az állam jogi védelemben részesíti az **otthon nyugalmát.**

XIII. cikk (1) Mindenkinnek joga van a tulajdonhoz és az **örökléshez.** A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.

XV. cikk (1) **A törvény előtt mindenki egyenlő.** Minden ember jogképes.

XV. cikk (2) Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy **egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.**

XX. cikk (1) Mindenkinek joga van a testi és **lelki egészséghez.**

XXVIII. cikk (1) bekezdése (tisztességes bírósági eljáráshoz való jog, szoros összefüggésben a 28. cikkben megfogalmazott józan ésszel történő jogértelmezés követelményével, a kúriai végzés esetében a bírósághoz fordulás joga)

XXVIII. cikk (7) bekezdése (jogorvoslathoz való jog)

2.b) A megsemmisíteni kért bírói döntés alaptörvény-ellenességének indokolása

2.b.1) Az Alaptörvény rendelkezései megsértésének rövid bemutatása

I. cikk (1) bekezdése: „AZ EMBER sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait tiszteletben kell tartani. **Védelmük az állam elsőrendű kötelezettsége.**”

Édesanyánk gyermekeként, és különösen azért, mert a végrendeletével minden vagyonát egyedül rám hagyta, jogosult vagyok fellépni édesanyánk végrendeletében levő, a felperes kitagadására vonatkozó rendelkezést sértő bírósági döntésekkel szemben az édesanyánkat egykor megillető, sérthetetlen és elidegeníthetetlen jogai megsértése miatt. Ezek a jogok a következők: emberi méltósághoz való jog, ami szoros összefüggésben van a külön nevesítetten is biztosított jó hírnévhez való joggal – melyet sért a felperes hamis vádja és rágalmazása, továbbá az, hogy a bíróság ennek ellenére is érvénytelennek minősítette a felperes kitagadását –, továbbá szoros összefüggésben van a szintén külön nevesítetten is biztosított kapcsolattartáshoz való joggal is – melyet sért, hogy a felperes minden kapcsolatot megszüntetett édesanyánkkal, és sért az is, hogy a bíróság a kapcsolat teljes megszüntetését jogszerűnek ismerte el –, az otthon tiszteletben tartásához való jog – amit sért a telefonszolgáltatás felperes általi, előzetes értesítés nélküli megszüntetése, mely egy kifejezetten aljas cselekedet –, a tulajdonhoz és az arról való rendelkezéshez való jog – amit sért a kitagadás érvénytelenségének a bíróság részéről történt megállapítása –, az örökléshez való jog – amit szintén sért a kitagadás érvénytelenségének megállapítása –, továbbá a lelki egészséghez való jog – amit sért, hogy a felperes minden kapcsolatot megszüntetett édesanyánkkal, továbbá sérti a bíróság döntése is, mely szerint ez sem alapozza meg a durva hálátlanság

megállapítását. A bírói döntések sértik édesanyánknak ezeket az alapvető jogait, pedig a bíróság kötelessége lett volna védelmezni édesanyánknak ezeket a alapjogait. Ennek következtében sérült édesanyánknak az örökléshez – az öröksége továbbadásához – való joga, mert a bíróság a kitagadási rendelkezését nem ismerte el. Édesanyánknak az említett alapvető jogainak megsértése miatt – mint örököse – a bírói döntések alaptörvény-ellenességének megállapítását kérhetem, különös tekintettel arra is, hogy a döntések sértik az én örökléshez való jogomat is.

I. cikk (2) bekezdése: „Magyarország elismeri az **ember alapvető egyéni** és közösségi jogait.”

Édesanyánk alapvető egyéni jogai közé tartoznak az I. cikk (1) bekezdés kapcsán már említett jogai. Ezeket a bíróság köteles elismerni, és köteles olyan bírói döntéseket hozni, melyek nem sértik ezeket a jogait. Édesanyánk örököseként felléphetek ezeknek a jogainak a védelme érdekében. Ezen túlmenően a bíróság kötelessége az én örökléshez való jogom védelme is, ami jelen esetben azt jelenti, hogy a bíróság köteles lett volna elismerni, hogy édesanyánk a felperest érvényes okkal tagadta ki.

II. cikk: „**Az emberi méltóság sérthetetlen.** Minden embernek joga van az élethez és az **emberi méltósághoz**, a magzat életét a fogantatástól kezdve védelem illeti meg.”

Az ember társas lény, az ember társadalmi megítélése közvetlen kapcsolatban van az emberi méltósággal. A társadalom legfontosabb egysége a család, melytől elválaszthatatlan a szülő-gyermek viszony, tehát a szülő-gyermek viszony része az emberi méltóságnak. Ebből következik, hogy édesanyánk emberi méltósághoz való joga szoros kapcsolatban van azzal, hogy a felperessel, mint a gyermekével valamilyen szintű és mélységű kapcsolatot tarthasson. A semmilyen kapcsolat nem tartása ennek nem felel meg, és egyértelműen sértette édesanyánk emberi méltóságát. Azzal, hogy a bíróság jogosnak ismerte el, hogy a felperes az édesanyánkkal való kapcsolatát teljesen és véglegesen megszüntette, szintén megsértette édesanyánknak az emberi méltósághoz való jogát. A bíróság köteles lett volna kimondani, hogy annak ellenére, hogy édesanyánk hajlandó volt tanúvallomást tenni, a felperes nem szüntethette volna meg teljesen és véglegesen az édesanyánkkal való kapcsolatát, és egy ilyen tényállás mellett a kitagadás érvényességét kimondó döntésnek kellett volna születnie.

Édesanyánknak az emberi méltósághoz való jogából az is következik, hogy a felperes hazug módon ne vádolja őt hamis tanúzással.

Egy ilyen cselekedet az emberi méltóságot nyilvánvalóan sérti, ezt azért jó lenne megérteni.

A felperes hamisan vádolta édesanyánkat. Ez a felperesi cselekmény a Btk. 268. § (1) bekezdésének a) pontja szerint is, és a Btk. 226. § (1) bekezdése szerint is bűncselekmény, tekintettel arra, hogy ezt a felperesi magatartást a Btk. fenti rendelkezései bűncselekménynek minősítik. A felperes tehát bűncselekmény követett el. Az sem lehet kérdéses, hogy ezeket a bűncselekményeket a felperes édesanyánk sérelmére követte el, hiszen édesanyánknak volt olyan joga, amit a bűncselekmény sértett. Ezek pedig az emberi méltósághoz való jog, az ártatlansághoz való jog, továbbá a becsülethez való jog. Ebből következik, hogy a kitagadásnak a Ptk. 7:78. § (1) bekezdésének b) pontjában szereplő oka tényállásszerűen megvalósult, ezért a bírói döntések sértik édesanyánknak az emberi méltósághoz való jogát, mely érdekében, mint örököse, felléphetek. Megjegyzem, hogy a bírói döntések sértik továbbá az én örökléshez való jogomat is, mert édesanyánk azt akarta, hogy mindent én örököljek, a felperes pedig ne örökölhessen semmit sem.

A fentiekből következően a bíróság édesanyánk emberi méltóságát megsértve állapította meg a kitagadás érvénytelenségét. Édesanyánk jogán jogosultsággal rendelkezem ahhoz, hogy alkotmányjogi panasszal támadjam a bíróság döntésének azt a részét is, mely édesanyánk alapvető jogait sérti.

IV. cikk (1) Mindenkinek joga van a szabadsághoz és a **személyi biztonsághoz**.

A személyi biztonsághoz hozzátartozik, hogy amikor édesanyánknak segítségre volt szüksége, akkor a felperes, mint a gyermeke, minden tőle telhetőt, de legalább is minden tőle elvárhatót megtegyen. Így joga volt ahhoz is, hogy amikor a felperes megtudta, hogy kórházba került, segítséget nyújtson neki. A felperes azonban ekkor sem nyújtott semmilyen segítséget, de még csak érdeklődést sem tanúsított édesanyánk iránt, és ez sérti édesanyánk személyi biztonsághoz való jogát. De idetartozik az is, hogy a felperesnek a kiskorú gyermekét időnként el kellett volna vinnie édesanyánkhoz, hogy láthassa az unokáját, és az is, hogy a közüzemi számlák fizetésében nyújtott technikai segítségét nem hagyja abba, vagy ha mégis abba akarja hagyni, legalább annyi segítséget nyújt, ami elegendő ahhoz, hogy utána már édesanyánk a felperes segítsége nélkül is folytatni tudja a közüzemi számlák fizetését, például úgy, hogy segít neki abban, hogy megint az eredeti bankjában nyisson számlát. Amennyiben a bíróság az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdésében levő parancsot komolyan veszi, az alapjogi normának megfelelően kezelte volna édesanyánknak a személyi biztonsághoz való jogát is, és akkor nem ismerte volna el „jogosnak”, hogy a felperes minden kapcsolatot megszüntetett édesanyánkkal. A bíróság egy, az Alaptörvénynek megfelelő eljárásban a felperesnek a végrendeletben szereplő magatartását durva hálátlanságnak minősítette volna, és mivel nem tette, ezért a bírói

döntések sértik a Ptk. 7:78. § (2) bekezdését, valamint az (1) bekezdés g) pontját is, és ezek miatt az örökléshez való jogomat is.

VI. cikk (1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és **családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét** tiszteletben tartsák. A véleménynyilvánítás szabadsága és a gyülekezési jog gyakorlása nem járhat mások magán- és családi életének, valamint otthonának sérelmével.

Jelen per egy hagyatéki per, ami édesanyánk végrendeletben megfogalmazott kitagadási rendelkezéséről döntött, ám az édesanyánkat egykor megillető, az Alaptörvényben biztosított jogainak megsértésével. A bírói döntések ezért az ő egykoron volt alapjogait is sértik azzal, hogy a bíróság édesanyánknak a felperes kitagadására vonatkozó végrendeletéről jogellenesen állapította meg, hogy érvénytelen. A bírói döntések ezért abból a szempontból is alaptörvény-ellenesek, hogy édesanyánk alapjogait sértik. Édesanyánk már nem tud fellépni ez ellen, így én, mint az örököse, jogutódja, jogosult vagyok alkotmányjogi panasz előterjesztésére annak érdekében, hogy az őt egykor még megillető alapjogait sértő bírói döntések megsemmisítésre kerüljenek.

A VI. cikk (1) bekezdése biztosította édesanyánknak a kapcsolattartás tiszteletben tartásához való jogát. Ezt összevetve az I. cikk (1) bekezdésben levő paranccsal, a bíróság elsőrendű kötelezettsége lett volna, hogy tiszteletben tartsa édesanyánknak a felperessel való kapcsolattartásához való jogát. Az elsőrendű kötelezettség azt jelenti, hogy minden más kötelezettséget megelőz, és azt is jelenti, hogy a bíróságnak nem is lehet olyan kötelezettsége, mely az elsőrendű kötelezettséget sérti. Az Alaptörvény L) cikk (1) bekezdése a szülő-gyermek viszony külön nevesíti, és családi kapcsolatnak nevezi. A VI. cikk (1) bekezdése külön nevesíti a családi életet és a kapcsolattartást is, amiből az a következtetés adódik, hogy az Alaptörvény jogot biztosított édesanyánk számára ahhoz, hogy a gyermekével tarthassa a kapcsolatot. Ezért a bíróság akkor járt volna el az Alaptörvény rendelkezéseinek megfelelően, ha nem tekinti „jogosnak” azt, hogy a felperes minden kapcsolatot véglegesen megszüntetett édesanyánkkal. A bíróság akkor járt volna el az Alaptörvénynek megfelelően, ha a felperes magatartását édesanyánknak a kapcsolattartáshoz való joga megsértéseként értékelte volna, ekképpen védelmezve édesanyánk alapvető jogait. A bíróság alaptörvény-ellenesen járt el akkor is, amikor nem tekintette durva hálátlanságnak, hogy a felperes nem volt hajlandó semmiféle kapcsolat tartására édesanyánkkal, mert ezzel megsértette az örökléshez való jogomat, és megsértette édesanyánk végakarátát.

Édesanyánknak joga volt ahhoz is, hogy a felperes kiskorú gyermekével, mint unokájával is tarthassa a kapcsolatot, ehhez azonban szükség volt a felperes segítségére is, mert az unoka több száz kilométerre lakott édesanyánktól, és a felperes

korábban rendszeresen el is vitte édesanyánkhöz az unokáját, ami egy, a felperestől szintén elvárható segítségnek minősül, amire édesanyánknak szüksége volt.

Édesanyánknak továbbá joga volt ahhoz is, hogy a felperes ne sértse meg a **jó hírnevéhez** való jogát, és a felperes hamisan ne vádolja őt hamis tanúzással. A felperes tudta, hogy édesanyánk nem tanúskodott hamisan, hiszen édesanyánk nem is mondott olyat, amit a felperes állított, következésképpen a felperes nagyon jól tudta, hogy tiszteletlen volt édesanyánkkal, mégis megtette, hogy azt állította a bíróságnak, hogy édesanyánk tudatosan hamis tanúvallomást tett, és kifejezetten kérte a bíróságot, hogy szankcionálja édesanyánkat. A felperes magatartása a tiszteletlenség és a durva hálátlanság szintjét egészen biztosan eléri.

Édesanyánk említett alapjogait a felperes megsértette egyrészt a kapcsolattartásra vonatkozó semmit nem tevő magatartásával, másrészt édesanyánk jó hírnevét sértő szándékos és jogellenes cselekedetével (bűncselekményével), a bírói döntések pedig azzal, hogy jogszerűnek és a kitagadást nem megalapozónak ítélték a felperes magatartását. A bíróság nem tartotta tiszteletben édesanyánk fenti alapjogait, amikor úgy rendelkezett, hogy az erre alapított kitagadás azért érvénytelen, mert édesanyánk is tett a kapcsolat végleges megszüntetéséért azzal, hogy hajlandó volt tanúvallomást tenni (a tanúvallomás megtagadásának elmaradásával kapcsolatos tarthatatlan bírósági jogi álláspontra a későbbiekben még részletesen kitérek). Édesanyám jogán jogom van fellépni az édesanyánk alapvető jogainak védelme érdekében, hogy a kitagadáshoz fűződő akarata érvényesülhessen, továbbá azért is, mert a bírói döntések sértik az örökléshez való jogomat.

A VI. cikk (1) bekezdése szerint édesanyánknak alapjoga volt ahhoz, hogy az otthonát a felperes és a bíróság is tiszteletben tartsa. Ebbe beletartozik az is, hogy a felperes előzetes értesítés nélkül ne szüntesse meg édesanyánk egyetlen telefonszolgáltatását, mely vezetékes telefonszolgáltatásként édesanyánk lakásába volt bevezetve. Édesanyánk ugyan nem szerepeltette ezt az okot a végrendeletben foglalt kitagadás alátámasztására, ám ennek az oka nem az volt, hogy nem akarta megjelölni ezt az okot, hanem az, hogy nem tudott róla, mert nem szembesült a felperes aljas cselekedetével. Azonban összevetve a felperesnek ezt az aljas cselekedetét a felperes szintén aljas hamis vádjával, mely utóbbi felperesi magatartást édesanyánk a kitagadás okaként meg is jelölt, a bíróságnak fel kellett volna ismernie, hogy a felperes, azon túl, hogy nem volt hajlandó semmiféle kapcsolat tartására, még ráadásul kifejezetten ártani is akart édesanyánknak, és ezért kapcsolhatta ki az egyetlen telefonszolgáltatását, ami álláspontom szerint az otthonának a tiszteletben tartásához való jogának megsértését jelenti, ezen túl pedig durva hálátlanságnak is minősül. Ezért a bíróság megsértette édesanyánknak az otthona tiszteletben tartásához való jogát, amikor nem vette figyelembe, hogy a felperes 2016.09.21-én arról rendelkezett, hogy a szolgáltató a telefonszolgáltatást kapcsolja ki. Ezt a bíróságnak annak ellenére is figyelembe kellett

volna vennie, hogy édesanyánk nem tudott erről, mert a felperest jellemzi ez a viselkedés, és azt, hogy a felperes semmilyen segítséget nem nyújtott, édesanyánk a felperes kitagadásának okaként megjelölte, továbbá a semmilyen segítség nem nyújtása elleni fellépése, melyet a kitagadási rendelkezésben megjelölt, mint többen a kevesebb, értelemszerűen vonatkozik a felperes kifejezetten ártó, aljas cselekedetére, még akkor is, ha arról édesanyánk nem tudott.

A fentiek miatt a bírói döntések sértik édesanyánknak a VI. cikk (1) bekezdésben biztosított alapjait, melyek érdekében édesanyánk jogutódjaként én léphetek fel alkotmányjogi panasszal, továbbá édesanyánk fenti alapjogainak megsértése volt az oka annak is, hogy a bírói döntések sértik az örökléshez való jogomat.

XIII. cikk (1) Mindenkinnek joga van a tulajdonhoz és az **örökléshez**. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.

Az örökléshez való jog azt jelenti, hogy édesanyánknak joga volt a vagyonáról rendelkezni, és nekem jogom van ahhoz, hogy megkapjam azt az örökséget, melyet édesanyánk nekem rendelt. Édesanyánk úgy rendelkezett, hogy minden vagyona szálljon rám, és a felperesnek ne járjon semmi. A bírói döntések sértik édesanyánk örökléshez – az ő szempontjából az öröksége átadásához – való jogát, valamint az én örökléshez való jogomat is, ugyanazon okok miatt. A per egy hagyatéki per, ami szoros összefüggésben van az örökséggel érintett vagyon átszállásával, ezért a per egészének alapjogi vetülete van. A bírói döntések bármely része, mely az örökségem csökkenti, sérti az örökléshez való jogomat, és ezért az ítéletek teljes terjedelmében, minden egyes bírósági megállapítás tekintetében alkotmányos szempontúnak, alaptörvényi vetületűnek minősülnek, és ezért alkotmánybírói vizsgálat tárgyai kellene, hogy legyenek. A bírói döntésekben levő bármely jogellenesség eredményezheti ugyanis, hogy a végeredmény, azaz a bírói döntés alaptörvény-ellenes azért, mert sérti az örökléshez való jogomat. Álláspontom szerint ezért ebből az következik, hogy a bírói döntések bármely jogszabály megsértése esetén megsemmisítendő, mert bármely jogszabályi rendelkezés megsértése kihathat az örökléshez való jogomra, mely az Alaptörvény védelme alatt áll. Mivel az Alkotmánybírói vizsgálat tárgyai kellene, hogy legyenek, kötelessége megvizsgálni minden érveléssel kapcsolatban, hogy a bírói döntések eredményezik-e azt, hogy a bíróság jogellenesen fosztott meg a hatályos jog alapján járó örökségem akár csak egy részétől is, mert ha igen, úgy az Alkotmánybírói vizsgálat tárgyai kellene, hogy legyenek, álláspontom szerint köteles megsemmisíteni a bírói döntéseket az örökléshez való jogom védelme érdekében.

XV. cikk (1) **A törvény előtt mindenki egyenlő**. Minden ember jogképes.

A bíróság nem vette figyelembe, hogy a helytelen jogi álláspontjából az következik, hogy abban az esetben, ha édesanyánk megtagadta volna a tanúvallomástételt, akkor azt a bíróságnak úgy kellett volna tekintenie, hogy az engem érintett volna hátrányosan. A bíróság csak a felperes jogát tartotta szem előtt, az enyémet szemügyre sem vette. Ennek azért lett volna jelentősége, mert ha figyelembe vette volna a törvény előtti egyenlőséghez való jogomat, úgy abból az egyébként hibás jogi álláspontjából, hogy a felperes kapcsolatmegszüntetését jogszerűnek ismerte el, elgondolkodott volna azon, hogy abban az esetben viszont, ha édesanyánk megtagadta volna a tanúvallomástételt, az bizony azt jelentette volna, hogy akkor pedig azt is jogszerűnek kellett volna elismernie, ha én szüntettem volna meg a kapcsolatot édesanyánkkal. Ha a bíróság mindezeket végiggondolta volna, rájött volna arra, hogy akárhogyan is dönt édesanyánk, valamelyik gyermeke jogszerűen megszüntethetné vele a kapcsolatot, és így a bíróság végül levonhatta volna a végkövetkeztetést, miszerint egy édesanyát nem lehet ilyen helyzetbe hozni, hogy választani legyen kénytelen a gyermekei közül, azaz a bíróság nem ismerheti el a kapcsolat megszüntetését jogszerűnek csupán azért, mert hajlandó vagy sem tanúvallomást tenni. A bíróság megsértette a törvény előtti egyenlőséghez való jogomat, mert nem vizsgálta megfelelő alapossággal, mit is jelent, ha jogszerűnek minősíti a felperes minden kapcsolatot megszüntető magatartását. Ha megfelelő alapossággal vizsgálta volna a kérdést, rájött volna, hogy olyan helyzet kialakulásához vezet, melybe nem sodorhatja édesanyánkat.

XV. cikk (2) Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy **egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.**

A bíróság az én örökséghez való jogomat nem biztosította ugyanolyan mértékben, mint a felperesnek. Ha ugyanis ugyanúgy biztosította volna, rájött volna a bíróság, hogy tarthatatlan az a jogi érvelése, miszerint édesanyánk közrehatását – miszerint nem tagadta meg a tanúvallomástételt – figyelembe kell venni a felperes által teljesen megszüntetett kapcsolat értékelése körében. Mint arra az indítványom más részében is hivatkozom, a bíróságnak ez a helytelen érvelése oda vezetne, hogy édesanyánk kénytelen lenne elszenvedni valamelyik gyermekével való kapcsolata elvesztését, mégpedig úgy, hogy a kapcsolat teljes megszüntetését a bíróság jogszerűnek ismeri el. Ez azonban nyilvánvalóan sérti édesanyánknak a kapcsolattartáshoz való jogát, így ez a bírósági jogi álláspont alaptörvény-ellenes. Mivel a bíróság az én örökléshez való jogomat nem vette figyelembe ugyanolyan súllyal, mint a felperesét, megsértette a hátrányos megkülönböztetés tilalmához való jogomat.

XX. cikk (1) Mindenkinek joga van a testi és **lelki egészséghez.**

Az Alaptörvény biztosította édesanyánk számára a lelki egészséghez való jogát. Az ember társas lény, továbbá az embernek igénye van a családjára is, ennél fogva a lelki egészséghez hozzátartozik a gyermekkel való kapcsolat tartása is. Nem lehet vitás, hogy édesanyánk lelki egészségét sértette, hogy a felperes minden kapcsolatot megszüntetett vele. Ráadásul a felperes azzal, hogy tudatosan hamis tanúzással vádolta édesanyánkat, durván megsértette édesanyánk lelki egészséghez való jogát. A bíróság pedig azért sértette meg édesanyánknak a lelki egészséghez való jogát, mert a felperes magatartását jogszerűnek ismerte el, ráadásul annak ellenére, hogy az I. cikk (1) bekezdése szerint a bíróság elsőrendű kötelezettsége lett volna édesanyánknak a lelki egészséghez való jogának védelme, ami a bíróság számára azt a kötelezettséget róta, hogy nem ismerhette volna el jogszerűnek a felperes kapcsolatmegszüntetését. Ezek a felperesi magatartások durva hálátlanságnak is minősülnek, aminek ezért van különös jelentősége, mert a bíróság ezt sem ismerte el, és ezzel megsértette az örökléshez való jogomat is.

XXVIII. cikk (1) bekezdése (tisztességes bírósági eljáráshoz való jog, szoros összefüggésben a 28. cikkben megfogalmazott józan ésszel történő jogértelmezés követelményével, a másodfokú közbenső ítélet esetében a **tájékoztatáshoz való jog**, a kúriai végzés esetében a **bírósághoz fordulás joga**)

Jelen per bírósága egy másik perben (a kölcsönperben) megállapított tény (miszerint édesanyánk elfogult tanúnak minősült) úgy vett figyelembe, hogy azt a felek nem hozták fel, ezért ez a jelen perben eljáró bíróság hivatalos tudomásán alapuló ténynek minősül. A rPp. 163. § (3) bekezdése erre az esetre úgy rendelkezik, hogy a bíróság köteles erre a feleket a tárgyaláson figyelmeztetni. Ez a rendelkezés azért szerepel a rPp.-ben, hogy a feleknek a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogát ennek a ténynek a tekintetében is biztosítsa. Arról van szó, hogy a feleknek tudniuk kell, hogy a bíróság milyen tények alapján fog dönteni, enélkül a bírósági eljárás eleve nem lehet tisztességes. Mivel a bíróság ennek a ténynek a figyelembe vételéről nem adott tájékoztatást, megsértette a rPp. 163. § (3) bekezdését, és mivel ez az eljárás tisztességességét hivatott biztosítani, megsértette a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogomat.

A kúriai végzés pedig azért sérti ezt az alapjogomat, mert a Kúriának számolnia kellett volna azzal, hogy nincs tudomásom – sem nekem, sem a jogi képviselőmnek – arról, hogy a másodfokú közbenső ítélet a jogi képviselőm irodája által már 2022.02.01-én letöltésre került. Azért kellett volna ezzel számolnia a Kúriának, mert a felülvizsgálati kérelmemben a 2022.02.07-i átvételi dátumot jelöltem meg. A jogi képviselőm irodájában ugyanis több ügyvéd is dolgozik, és az iratok letöltésekor csupán az

ügyszám látszik, a jogi képviselő neve nem, így előfordul, hogy egymásét töltik le. Ez persze önmagában még nem valószínűsítene az önhiba hiányát, az azonban már igen, hogy a hiteles letöltési időpontot az elsőfokú bíróság kezelőirodájától kérdeztem meg, éppen azért, hogy biztosan tudjam, hogy erre mikor került sor. A kezelőiroda azt mondta nekem (lásd részletesen előbb is, és később is), hogy 2022.02.07-én töltötte le, és ezért szerepel így a felülvizsgálati kérelemben. A Kúria akkor járt volna el a tisztességes bírósági eljárás követelményeinek megfelelően, ha ebben a helyzetben, amikor reálisan feltehető az is, hogy tévedésben voltam (és persze abban is voltam), lehetőséget ad a helyzet tisztázására, még mielőtt véglegesen elutasítja a kérelmemet, ezzel elzárva engem a bírósághoz fordulás jogától.

Visszatérve még az első- és másodfokú bírói döntésre, a bíróság nem vette figyelembe, hogy a helytelen jogi álláspontjából az következik, hogy abban az esetben, ha édesanyánk megtagadta volna a tanúvallomástételt, akkor azt a bíróságnak úgy kellett volna tekintenie, hogy az engem érintett volna hátrányosan. A bíróság csak a felperes jogát tartotta szem előtt, az enyémet szemügyre sem vette. Ennek azért lett volna jelentősége, mert ha figyelembe vette volna a törvény előtti egyenlőséghez való jogomat, úgy abból az egyébként hibás jogi álláspontjából, hogy a felperes kapcsolatmegszüntetését jogszerűnek ismerte el, elgondolkodott volna azon, hogy abban az esetben viszont, ha édesanyánk megtagadta volna a tanúvallomástételt, az bizony azt jelentette volna, hogy akkor pedig azt is jogszerűnek kellett volna elismernie, ha én szüntettem volna meg a kapcsolatot édesanyánkkal. Ha a bíróság mindezeket végiggondolta volna, rájött volna arra, hogy akárhogyan is dönt édesanyánk, valamelyik gyermeke jogszerűen megszüntethetné vele a kapcsolatot, és így a bíróság végül levonhatta volna a végkövetkeztetést, miszerint egy édesanyát nem lehet ilyen helyzetbe hozni, hogy választani legyen kénytelen a gyermekei közül, azaz a bíróság nem ismerheti el a kapcsolat megszüntetését jogszerűnek csupán azért, mert hajlandó vagy sem tanúvallomást tenni. A bíróság megsértette a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogomat azzal, hogy kimondta, hogy édesanyánk is tett a kapcsolat megszüntetéséért azzal, hogy nem tagadta meg a tanúvallomástételt. Ez a bírói érvelés azonban a fent már részletezettek szerint lehetetlen helyzetbe hozta édesanyánkat. Ezt úgy értem, hogy ha édesanyánk előre tudta volna, hogy a bíróság így gondolkozik, akkor sem tudta volna elkerülni, hogy valamelyik gyermeke megszüntesse vele a kapcsolatot. Ha a bíróság megfelelő alapossggal vizsgálta volna a kérdést, rájött volna, hogy olyan helyzet kialakulásához vezet, melybe nem sodorhatja édesanyánkat.

XXVIII. cikk (7) bekezdése (**jogorvoslathoz** való jog)

A másodfokú bíróság alaptörvény-ellenes módon értelmezte a másodfokú bíróság hatáskörét. Kimondta ugyanis, hogy az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységének

felülbírálatára korlátozott. Ez azonban nem így van, a másodfokú bíróságnak hatásköre van arra, hogy a fellebbezéssel érintett bármely részt felülbíráljon, és megváltoztasson akár abban az esetben is, ha az egyébként jogszerű mérlegelésen alapul, de a másodfokú bíróság mégis úgy találja, hogy az igazságosságot inkább egy másik, szintén jogszerű döntés szolgálná jobban. Az ítélet indokolásából alappal lehet következtetni arra, hogy a másodfokú bíróság nem a kellő alapossággal vizsgálta meg a fellebbezésben írt okokat, és tette ezt azért, mert szerinte úgysem bírálhatta volna felül az elsőfokú döntés valamely részét. Ez viszont sérti a jogorvoslathoz való jogomat, hiszen nem minősül jogorvoslatnak egy olyan eljárás, mely során bizonyos elsőfokú döntéseket a másodfokú bíróság eleve megváltoztathatatatlannak tekint.

2.b.2) Az álláspontom szerinti tényállás és jogi indokolás az ítéletek alaptörvényellenességére nézve

A felperes a testvérem, aki ellen 2013-ban polgári pert indítottam kölcsön visszafizetése iránt (kölcsönper). A kölcsönperben indítványoztam édesanyámnak tanúkénti meghallgatását annak érdekében, hogy bizonyítsam, a felperes (aki abban a perben alperes volt) mit mondott édesanyámnak. A tanúmeghallgatásra 2015.12.08-án került sor. Édesanyámnak előadta, hogy melyik peres fél mit mondott el neki. Elmondta például, hogy én (tehát nem a felperes) azt mondtam édesanyámnak, hogy a felperes átutalt nekem 1,6 millió forintot, amiről a felperes azt mondta nekem, hogy hálából utalta. Az történt ugyanis, hogy a felperes telefonon elmondta nekem, hogy hálából utal nekem 1,6 millió forintot, amit én elmondtam édesanyámnak azzal, hogy ezt mondta nekem a felperes, édesanyámnak pedig ezt mondta el a bíróságon, hogy ezt hallotta tőlem. Édesanyámnak tehát azt adta elő a bíróságon, hogy melyikünk mit mondott el neki. Éppen azért indítványoztam édesanyámnak meghallgatását, hogy bizonyítsam, hogy a felperes mit mondott édesanyámnak.

A tanúmeghallgatást követően a felperes véglegesen megszüntette a kapcsolatot édesanyámmal.

Ezen túlmenően, a kölcsönperben a felperes 2016.01.24-i keltezéssel beadványt terjesztett elő, melyben kitért arra, amikor édesanyámnak arról beszélt, hogy kitől hallotta azt, hogy az 1,6 millió forintot a felperes hálából adta nekem. És ezzel kapcsolatban a felperes azt a hazugságot írta, hogy édesanyámnak azt mondta, hogy ezt a felperes (aki abban a perben alperes volt) mondta el neki. Ezzel szemben a valóság az, hogy édesanyámnak azt mondta, hogy ezt én mondtam el neki, és a jegyzőkönyvben is így szerepel. A felperes leírta, hogy édesanyámnak tanúvallomásának ez a része nem véletlen, hanem tudatosan hamis tanúvallomás, és kérte, hogy a bíróság ezért szankcionálja édesanyámat.

Ezen túlmenően a felperes 2016.09.21-én a telefonszolgáltatónál kezdeményezte édesanyánk egyetlen telefonjának a kikapcsoltatását, mely ugyan a felperes nevében volt, de a szolgáltatás számláit édesanyánk fizette. A telefon kikapcsolására ugyan csak 2016.12.11-én került sor, ám a felperes a kikapcsolási rendelkezést már 2016.09.21-én megtette, és a kikapcsolásra erre tekintettel került sor. Édesanyánk ugyan erről nem tudott, ám mutatja a felperes aljas jellemét, hogy képes volt arra, hogy előzetes figyelmeztetés nélkül megfossza édesanyánkat a telefonálás lehetőségétől, felmondva a több évtizede fennálló szerződést a vezetékes telefonra. Ha jelezte volna, hogy megszünteti a telefonszolgáltatást, édesanyánknak lehetősége lett volna új szerződést kötni a telefonra, ám édesanyánk nem tudott semmilyen kényszerítő okról. A bíróság jogellenesen járt el, amikor nem volt tekintettel erre a tényre arra hivatkozással, hogy ez a végrendelet megírását követően történt. Valóban utána történt, ám a kitagadás okai között már szerepelt, hogy a felperes semmilyen segítséget nem nyújt. Ebből következik, hogy ezzel a végrendelet megírása után bekövetkezett újabb okkal nem volt szükséges kiegészíteni a végrendeletet, és persze nem is lehetett, mert édesanyánk nem tudott róla, ám bizonyítja a felperes aljas jellemét. Ugyanakkor a felperestől elvárható volt, hogy segítséget nyújtson édesanyánknak egy új telefonszolgáltatási szerződés kötéséhez, legalább annyiban, hogy ha már nem akarja, hogy a meglevő a nevében maradjon, legalább értesíti édesanyánkat arról, hogy megszünteti, hogy gondoskodni tudjon arról, hogy ne maradjon telefonálási lehetőség nélkül. Tisztességtelen volt a bíróságtól, hogy a felperesnek ezt az aljas magatartását egyáltalán nem tette vizsgálat tárgyává, hiszen a felperes ezt 2016.09.21-én követte el, tehát akkor, amikor édesanyánk még a lakásában lakott, ráadásul egyedül, tehát a telefon volt az egyetlen lehetősége a segítség kérésére, ha bármire szüksége van. Édesanyánk a kitagadaskor ugyan a felperes addig tanúsított magatartását utasította el, ám a felperes még inkább rászolgált a kitagadásra azzal, hogy rendelkezett a telefon kikapcsolásáról.

Ezen túlmenően a felperes még akkor sem kereste édesanyánkat, amikor 2016. októberében az otthonában baleset érte, annak ellenére sem, hogy tudta, rövid időn belül meghalhat. A bíróság jogellenesen járt el, amikor ezt sem vonta a kitagadás okainak vizsgálata körébe. Édesanyánk a kitagadás okai között megjelölte, hogy a felperestől semmilyen segítséget nem kap, és ennek a megjelölt oknak ténylegesen megfelelt ez a felperesi viselkedés, ezért nem volt szükség arra, hogy kiegészítse a végrendeletet azzal, hogy akkor sem nyújtott semmilyen segítséget, amikor baleset érte, kórházba került, és meg kellett oldani az elhelyezését, amikor a kórházból elbocsátották, ám képtelen volt magát ellátni. Az pedig, hogy a felperes még akkor sem nyújtott semmilyen segítséget, amikor édesanyánknak nyilvánvalóan segítségre volt szüksége, ténylegesen megfelel a Ptk. 7:78. § (1) bekezdésének g) pontjában, valamint

a (2) bekezdésében szereplő tényállásnak. Mivel a végrendelet érvényes kitagadási okot tartalmaz, a bírói döntések sértik az örökléshez való jogomat.

2016.04.21-én édesanyánk végrendeletet írt, melyben minden vagyonát rám hagyta, a felperest pedig kitagadta. A kitagadás okaként több dolgot is megjelölt, megjelölte például, hogy a felperes a tanúvallomását tudatosan hamis tanúvallomásnak minősítette, és kérte a bíróságot, hogy szankcionálja ezért. Leírta, hogy megdöbbenett, hogy a felperes arra is képes volt, hogy akár börtönbe juttassa édesanyánkat. A végrendeletnek ez a része alátámasztja, hogy a kitagadás egyik oka az volt, hogy a felperes bűncselekményt követett el édesanyánk sérelmére. Ugyanakkor a felperesnek ez a magatartása egyben durva hálátlanságnak is minősül, és ezért a végrendelet ebben a részében is érvényes kitagadási okot tartalmaz.

A felperes hagyatéki pert indított édesanyánk végrendelete érvénytelenségének, továbbá a végrendeletben foglalt kitagadás érvénytelenségének megállapítása iránt. A bíróság megállapította, hogy a végrendelet érvényes, azonban a kitagadási rendelkezését érvénytelennek minősítette. A bíróság indokai szerint a kitagadás okait a Ptk. felsorolja, és ezek egyikének sem felelnek meg a végrendeletben szereplő okok. Álláspontom szerint ezzel szemben tény, hogy a felperesnek a kölcsönperben előterjesztett 2016.01.24-i beadványa kimeríti a Btk. 268. § (1) bekezdésének a) pontja szerinti tényállást, sőt, ezen túlmenően megállapítható az is, hogy a felperes egyenes szándékú kísérletet tett a Btk. 268. § (3) bekezdésének a) pontja szerinti tényállás megvalósítására, hiszen kifejezetten kérte édesanyánk szankcionálását, ami hamis tanúzás esetén akár börtön is lehet. Ezen kívül megállapítható a Btk. 226. § (1) bekezdése szerinti rágalmozás tényállásának megvalósulása is. Ezek miatt a végrendelet a Ptk. 7:78. § (1) bekezdésének b) pontja szerinti, tehát érvényes kitagadási okot tartalmaz. A jelen perben eljáró bíróság azonban nem tekintette bűncselekmény súlyúnak a felperes ezen cselekményét, mert – jogellenes módon – elismerte, hogy a felperes jogosan érezte sértve magát azáltal, hogy édesanyánk a tanúvallomást nem tagadta meg.

Álláspontom szerint semmi nem alapozhatja meg, hogy a Btk.-beli tényállást kimerítő felperesi magatartást a bíróság ne tekintse bűncselekménynek. A magatartást a Btk. tényállásai bűncselekménynek minősítik, ezért a bíróság nem teheti meg, hogy nem tekinti annak.

A bíróság ahelyett, hogy a büntető tényállás elemeinek megvalósulásáról döntött volna (azaz: 1. elem – igen/nem, 2. elem – igen/nem, stb.), elintézte annyival, hogy nem volt olyan súlyú, ami a kitagadás súlyos következményével kellene, hogy járjon. Ám ehelyett a bíróságnak a büntető tényállást kellett volna vizsgálat alá vonnia: Btk. 268. § (1)

bekezdésének a) pontja: **Aki** (a felperes) **mást** (édesanyánkat) **hatóság** (a polgári perben eljáró bíróság is hatóságnak minősül) **előtt bűncselekmény elkövetésével** (jelen esetben hamis tanúzással) **hamisan vádol** (édesanyánk nem is azt mondta, amivel a felperes vádolta, tehát a felperes hamisan vádolta édesanyánkat, ám ha valóban azt mondta volna, amivel a felperes vádolta, hamisan tanúskodott volna, tehát a felperes bűncselekménnyel vádolta, ám hamisan), **bűntett miatt három évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.**

Ennek a tényállásnak melyik eleme nem valósult meg?! De hiszen mind megvalósult.

Azaz a felperes cselekménye bűncselekmény. Vagy a másik bűncselekmény: Btk. 226. § (1) bekezdése: **Aki** (a felperes) **valakiről** (édesanyánkról) **más előtt** (a bíróság előtt) **a becsület csorbítására alkalmas tényt állít** (hogy édesanyánk tudatosan hamis tanúvallomást tett), **híresztel, vagy ilyen tényre közvetlenül utaló kifejezést használ, vétség miatt egy évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.**

És ennek a büntető tényállásnak vajon melyik eleme nem valósult meg? Mindegyik megvalósult.

Ez a két büntető tényállás megvalósult, ezért a bíróság nem mondhatta volna ki, hogy a felperes nem követett el bűncselekményt. Ez sérti a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogomat, mert a bíróság nyilvánvaló törvénysértést követett el, mert figyelmen kívül hagyta a hatályos jogot, és a jog ellenében hozott döntést, ami ezért önkényes, ami tisztességtelen, továbbá sérti az örökléshez való jogomat is, hogy a bíróság kimondta, a kitagadás oka nem felel meg a Ptk. 7:78. § (1) bekezdésének b) pontjának, pedig nyilvánvalóan megfelel annak.

Mivel a Btk. szerinti tényállás megvalósult, a felperes cselekménye bűncselekménynek minősül, hiszen maga a Btk. minősíti annak, és a bíróságnak nincs jogi lehetősége arra, hogy kimondja, hogy ez nem bűncselekmény, és ezért megsértette az örökléshez való jogomat is, és a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogomat is.

Nem lehet vitás, hogy a felperes valótlan tartalmú vádat fogalmazott meg édesanyánkkal szemben. Erre nem teremt jogalapot az, hogy édesanyánk nem tagadta meg a tanúvallomás tételt. A kitagadást megalapozza, hogy a felperes édesanyánkat hamis tanúzással vádolta meg, mert ezzel bűncselekményeket (1. hamis vád, 2. rágalmozás) követett el édesanyánk sérelmére. Édesanyánk nem is tett olyan tartalmú tanúvallomást, melyet a felperes állított, és erre bizonyíték is van, hiszen a kölcsönper tárgyalási jegyzőkönyve tartalmazza, hogy édesanyánk milyen tartalmú tanúvallomást

tett, a kölcsönperbeli 2016.01.24-i felperesi beadvány pedig azt, hogy ezzel szemben mit is állított a felperes, és ebből a kettőből megállapítható, hogy édesanyánk nem is mondott olyat, amelyet a felperes állított, hogy édesanyánk mondott. Ezért az teljesen egyértelmű, hogy a felperes hamisan vádolta és rágalmazta hamis tanúzás elkövetésével édesanyánkat, ez a felperesi cselekmény pedig kimeríti a Btk. 268. § (1) bekezdésének a) pontja szerinti tényállást, továbbá kimeríti a Btk. 226. § (1) bekezdése szerint tényállást is, továbbá a felperes ezeket a bűncselekményeket édesanyánk sérelmére követte el, melyet bizonyít a felperesi beadvány, miszerint kéri édesanyánk szankcionálását a felperes által állított hamisan tanúzás miatt, ami egyértelműen és kifejezetten édesanyánk ellen, a sérelmére, a megbüntetésére irányult. A bíróságnak a Ptk. 7:78. § (1) bekezdésének b) pontjában levő tényállás megvalósulását kellett volna megítélnie, és ez megvalósultnak tekintendő, mert a Btk.-beli tényállás megvalósult, és a tényállást a Btk. bűncselekménynek minősíti.

Mivel a Btk.-beli tényállás megvalósult, a végrendelet érvényes kitagadási okot tartalmaz, ezért az ítéletek sértik az örökléshez való jogomat.

Ezen kívül a végrendeletben szereplő okok alkalmasak a Ptk. 7:78. § (1) bekezdésének g) pontja szerinti, valamint (2) bekezdése szerinti, ugyancsak érvényes kitagadási ok fennállásának megállapítására is. A bíróság feladata az lett volna, hogy a Ptk.-beli tényállások fennálltáról döntsön. Mivel a tényállások megvalósultak, lényegtelen, hogy a felperes magatartása milyen súlyú, hiszen a magatartást éppen a Ptk. 7:78. § (1) bekezdésének b) és g) pontja, valamint a (2) bekezdése minősíti olyan súlyosnak, hogy a kitagadás ilyen magatartásra igenis alapítható.

A Ptk. tényállások megvalósulásához köti a kitagadást, a bíróság pedig kizárólag ezeknek a tényállásoknak a fennálltában vagy fenn nem álltában dönthet, ezen túlmutató értékelő tevékenységet már nem végezhet, azaz nincs hatásköre olyan döntést hozni, hogy bár a kitagadási okokként meghatározott tényállások megvalósultak, a felperes magatartása ennek ellenére nem volt olyan súlyú, vagy nem éri el azt a szintet, hogy kitagadható legyen.

Míg a kitagadási okok tényállásában való döntés a jogalkalmazás területe, az azonban, hogy a bíróság a kitagadási okok tényállásainak megvalósulása ellenére állapította meg a kitagadás érvénytelenségét, ellentétes a Ptk. rendelkezésével, és az már jogalkotásnak minősül. A bíróságnak a jog alkalmazására van hatásköre, jogalkotásra azonban már nincs, ezért a bíróság hatáskör hiányában hozott döntést, ugyanis a jog alkalmazásával nem lehetséges olyan következtetésre jutni, hogy a Ptk. 7:78. § (1) bekezdésének b) és g) pontjában, továbbá a (2) bekezdésében levő tényállás megvalósulása ellenére is érvénytelen a kitagadás, ezzel pedig a bírói döntések sértik az örökléshez való jogomat. A bíróság döntése ellentétben áll a jogalkotói céllal, mert a jogalkotó célja az, hogy a

7:78. § (1) és (2) bekezdésében írt tényállások érvényes kitagadási okok legyenek. Az ítéletek alaptörvény-ellenesek már csak azért is, mert sértik a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogomat, mert a tényállások megvalósulása ellenére hoztak olyan döntést, amit kizárólag abban az esetben hozhattak volna, ha a tényállások nem valósultak volna meg. Erre tekintettel a döntések nyilvánvalóan sértik az örökléshez való jogomat is.

Ha a jogalkotó célja az lett volna, hogy a Ptk. 7:78. § (1) és (2) bekezdésében meghatározott tényállások megvalósulása ellenére sem érvényes a kitagadás, akkor ezeket a rendelkezéseket másképpen fogalmazta volna meg. A bíróság elmulasztotta megállapítani a Ptk. 7:78. § (1) bekezdésének b) és g) pontjában, valamint a (2) bekezdésében szereplő tényállás megvalósulását, pedig azok megvalósultak, és ezért a döntése lényegesen kihatott az örökléshez való jogomra. Ezek miatt az ítéletek sértik az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésében biztosított örökléshez való jogomat.

A bíróság hivatalból vette figyelembe azt, hogy egy másik perben (a kölcsönperben) az ott eljáró bíróság édesanyánkat elfogult tanúnak minősítette, ám arról, hogy ennek a ténynek jelen perben is jelentősége van, és ezért ezt figyelembe fogja venni, engem előzetesen nem tájékoztatott, holott a rPp. 163. § (3) bekezdése szerint kötelessége lett volna. Amennyiben a bíróság engem erről előzetesen tájékoztatott volna, lehetőségem lett volna érvelni ez ellen, ám a bíróság elzárta ettől a lehetőségtől. Ezzel a bíróság megsértette az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes bírósági eljáráshoz való jogomat.

A bíróság tisztességtelenül járt el akkor is, amikor kijelentette, hogy édesanyánk is tett a felperessel való kapcsolatának megszüntetéséért. A bíróság ezt azzal indokolta, hogy édesanyánk nem tagadta meg a tanúvallomástételt. A bíróság úgy érvelt, hogy a bíróságnak figyelemmel kellett lennie édesanyánk közrehatására is, ám elmulasztotta továbbgondolni, hogy mit is jelent az, ha a bíróság ezt olyan közrehatásnak tekinti, ami a bíróság szerint jogszerűvé tette az édesanyánkkal való kapcsolat teljes és végleges megszüntetését. Ennek a továbbgondolása különösen azért is lett volna szükséges, mert hiszen én is ugyanolyan gyermeke voltam édesanyánknak, mint a felperes. Mivel a bíróság ezt a kérdést kizárólag a felperes szemszögéből vizsgálta, ám az én szemszögemből egyáltalán nem, megsértette az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésében biztosított törvény előtti egyenlőséghez való jogomat, mert nem volt tekintettel arra, hogy édesanyánk vonatkozásában engem ugyanolyan jogok illettek, mint a felperest.

A bíróság kizárólag a felperes érdekében vizsgálta a jogot, és tulajdonképpen azt mondta ki, hogy édesanyánknak meg kellett volna tagadnia a tanúvallomástételt, ha

azt akarta volna, hogy a felperes továbbra is tartsa vele a kapcsolatot. Ez következne ugyanis abból, hogy a bíróság szerint a felperes jogosan érezte sértve magát azért, mert édesanyánk nem tagadta meg a tanúvallomástételt. Ha elfogadható lenne ez a helytelen bírósági érvelés, akkor ebből viszont az következne, hogy abban az esetben viszont, ha azt akarta volna, hogy tartsam a kapcsolatot vele továbbra is, akkor ennek érdekében pedig tanúvallomást kellett tennie. Ha ez utóbbi ugyanis nem következne a bírósági érvelésből, akkor az azt jelentené, hogy nekem nem lenne annyi „jogom” ahhoz, hogy elvárjam, hogy édesanyánk tanúvallomást tegyen, mint a felperesnek ahhoz, hogy ne tegyen. Ez a bírósági érvelés azonban megkülönböztetné a két gyermeket (ezért sértené a törvény előtti egyenlőséghez való jogomat), ráadásul a bíróság így abba a méltatlan helyzetbe hozta édesanyánkat, hogy választani volt kénytelen a két gyermeke közül, hiszen olyan döntést elvileg sem lehetett volna hoznia, mely mindkét gyermekének megfelel, és ezért – legalább is a bírósági érvelésből következően – valamelyik gyermeke által véglegesen megszüntetett kapcsolatát kénytelen elviselni, és a bíróság a kapcsolat végleges megszüntetését jogszerűnek ismeri el.

Nóóóóóóóóóóóó!! – kérdezné Besenyő Pista bácsi.

A bíróság ezzel a helytelen érvelésével tulajdonképpen azt mondta ki, hogy édesanyánknak tudomásul kellett vennie, hogy a tanúvallomás megtagadhatósága kérdésében olyan helyzetbe került, hogy akár megtagadja, akár nem, valamelyik gyermeke a bíróság által elismerten megszüntetheti vele a kapcsolatot. Ez azonban sérti az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdését, miszerint édesanyánk sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait tiszteletben kell tartani, és védelmük az állam, így a bíróság elsőrendű kötelezettsége, ugyanis a IV. cikk (1) bekezdése szerint édesanyánknak joga volt a személyi biztonsághoz, amibe beletartozik, hogy a felperes, mint a fia legalább kapcsolatot tartson vele, de a kapcsolattartáshoz való jogát a VI. cikk (1) bekezdése kifejezetten biztosítja is, tehát édesanyánknak joga volt elvárni a felperestől, hogy legalább beszéljen vele. Az Alaptörvény XX. cikk (1) bekezdése szerint édesanyánknak joga volt a lelki egészséghez, amibe beletartozik, hogy tarthassa a kapcsolatot a felperessel, akinek semmi rosszat nem tett, mert az nem ismerhető el rossz cselekedetnek, hogy a két gyermeke perében hajlandó volt tanúvallomást tenni. A bíróság elsőrendű kötelezettsége lett volna védelmezni édesanyánknak a felperesi magatartása megvalósulásakor még fennálló, a lelki egészséghez való jogát, és kimondani, hogy ezt a felperes megsértette azzal, hogy a kapcsolatot véglegesen megszüntette vele, és azzal is, hogy hamis tanúzással vádolta. Mivel pedig a felperes édesanyánk alapvető jogát sértette a kapcsolat végleges megszüntetésével, a bíróság a megszüntetést nem értékelhette volna jogszerűnek, és ezért édesanyánk

közrehatását sem olyanak, ami jogszerűvé tette a felperes részéről a kapcsolat eleve végleges szándékkal történő megszüntetését.

Ha viszont csak a felperes érezhette jogosan sérelmesnek, hogy édesanyánk nem tagadta meg a tanúvallomást, de én nem érezhettem volna annak, ha megtagadta volna, az pedig sértene az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésében biztosított törvény előtti egyenlőséghez való jogomat, hiszen ugyanolyan gyermeke vagyok édesanyánknak, mint a felperes, ezért a szülő-gyermek viszony alapján nem lehet köztünk különbséget tenni, a bíróság azonban mégis megtette.

Mivel a kölcsönper édesanyánk két gyermeke között folyt, akár megtagadja a tanúvallomás tételt, akár nem, valamelyik gyermeke sérelmesnek érezte volna. A lényeg az, hogy a bíróság nem ismerheti el jogszerűnek a kapcsolat megszüntetését, mert ezzel azt mondta ki, hogy rendben van az, hogy valamelyik gyermeke megszünteti vele a kapcsolatot. A bíróság nem asszisztálhat a felperes kapcsolatot megszüntető magatartásához, nem ismerheti el azt jogszerűnek, mert sérti az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdését is, mely szerint édesanyánknak joga volt a felperessel, mint gyermekével való kapcsolattartáshoz, és ezt mindenkinek: a felperesnek és a bíróságnak is tiszteletben kellett volna tartani. Édesanyánk örököséként jogom ahhoz, hogy hivatkozzak édesanyánknak a felperessel való kapcsolattartásához fűződött jogára. A bíróság tulajdonképpen azt mondta ki, hogy édesanyánk eleve nem is tudott volna úgy eljárni, hogy ha valamelyik gyermeke megszünteti vele a kapcsolatot, akkor azt a bíróság jogellenesnek ítéli meg. Ezzel a bíróság különösen méltatlan helyzetbe hozta édesanyánkat, és az ő jogutódjaként engem is, mert édesanyánk olyan cselekedete miatt ismerte el a felperes által elkövetett kapcsolatmegszüntetést, amit legfeljebb úgy tudott volna biztosan elkerülni, ha a velem való kapcsolatát teszi kockára. És itt most nem arról van szó, hogy akkor pedig én megszüntettem volna meg vele a kapcsolatot, hanem arról, hogy a bíróságnak olyan döntést kellett volna hoznia, ami akkor is megállja a helyét, ha abban az esetben, ha édesanyánk nem hajlandó tanúvallomást tenni, és ezért én megszüntettem volna vele a kapcsolatot, akkor a bíróságnak erre a megszüntetésre is azt kellett volna mondania, hogy jogszerű volt. Mivel édesanyánk nem tett semmi helytelent, hiszen két rossz közül kellett választania, ám ilyen helyzetbe nem lehet hozni egy anyát, a bíróság tisztességtelen volt, amikor kimondta, hogy édesanyánk is tett azért, hogy a felperes véglegesen megszüntette vele a kapcsolatot.

Édesanyánk felhozott egy régebbi esetet, mely arról szólt, hogy a felperes nem segített neki, amikor eltört a csuklója. 2016. októberében pedig a medencecsontja tört el, és a felperes ekkor sem segített neki, pedig a felperes tudta, hogy szüksége volt rá. Édesanyánk a végrendeletében leírta, hogy a felperest kitagadja azért is, mert a

felperestől semmilyen segítséget nem kap 2015.12.08-a óta, tehát a semmilyen segítség nem nyújtása, mint kitagadási ok szerepel a végrendeletben. A felperes 2016. októberében tanúsított magatartása is megfelelt ennek a kitagadási oknak, és ezért a bíróságnak ezt is figyelembe kellett volna vennie. Emiatt a felperes kitagadása jogszerű volt, emiatt az ítéletek sértik az örökléshez való jogomat.

Édesanyánk felhozott egy akkor még nagyon friss okot, mégpedig azt, hogy a felperes előzetes értesítés nélkül cserbenhagyta őt a bankszámlájával kapcsolatban. A felperes segítséget nyújtott édesanyánknak a közüzemi számlák kifizetésében. Ez nem pénzügyi segítség volt, hanem technikai, ami az átutalások interneten történő megadására vonatkozott. Az egyik tárgyaláson maga a felperes érvelt úgy, hogy a hosszabb időn át nyújtott segítség idővel elvárhatóvá válik. Most is erről van szó, a felperes évek óta kezelte édesanyánk bankszámláját, így a felperes is elvárható segítségként kellett, hogy tekintsen erre a segítségre. A felperes azt is tudta, hogy erre a segítségre édesanyánknak szüksége van, hiszen arról a bankszámláról csak a felperes tudta átutalásokkal kifizetni a számlákat. Nem arról van szó, hogy a felperesnek örökké nyújtania kellett ezt a segítséget, de arról feltétlenül, hogy amíg a felperes nem szól, hogy már nem kívánja tovább nyújtani a segítséget, addig ez elvárható segítségnek minősül. A Ptk. 7:78. § (1) bekezdésének g) pontja szerint kitagadásnak van helye, ha a kötelesrészre jogosult a tőle elvárható segítséget nem nyújtotta, amikor az örökhagyónak szüksége lett volna rá. A kitagadás tehát érvényes, ha (i) a felperes a tőle elvárható segítséget nem nyújtotta, (ii) amikor édesanyánknak szüksége lett volna rá. A bíróságnak abban kellett volna döntenie, hogy elvárható volt-e a felperestől, hogy technikai segítséget nyújtson a számlák kifizetéséhez, vagy ha ezt a felperes már nem kívánja tovább nyújtani, akkor elvárható volt-e a felperestől, hogy segítsen édesanyánknak abban, hogy ezt egy másik banknál folytassa. A válasz az, hogy annyi segítség egészen biztosan elvárható volt a felperestől, hogy olyan helyzetbe hozza édesanyánkat, hogy a jövőben maga tudja rendezni a számlákat, ami megvalósítható lett volna akár úgy is, hogy a felperes segít abban, hogy édesanyánknak a korábbi bankjába visszakérüljön a számlája, és akkor a továbbiakban majd ugyanúgy tudja rendezni a közüzemi számláit, ahogy azelőtt is tette. A másik kérdésre (hogy szüksége volt-e erre édesanyánknak) a válasz az, hogy igen, erre édesanyánknak szüksége volt, hiszen segítség nélkül nem tudta kezelni azt a bankszámlát. Következésképpen a Ptk. 7:78. § (1) bekezdésének g) pontja szerinti tényállás megvalósult, ezért a kitagadás érvényes. A bíróság megsértette az örökléshez való jogomat azzal, hogy kimondta a kitagadás érvénytelenségét.

2.b.3) A kúriai végzés alaptörvény-ellenessége

Ezzel kapcsolatban hivatkozom az 1.c) pontban már említettekre. A felülvizsgálati kérelmemben azért írtam, hogy a másodfokú közbenső ítéletet a jogi képviselőm 2022.02.07-én vette át, mert az elsőfokú bíróság kezelőirodája a 2022.02.09-én 11:20-kor telefonon történt érdeklődésemre ezt a dátumot mondta nekem. Álláspontom szerint elfogadható, hogy ilyen információ birtokában abban a tudatban voltam, hogy a felülvizsgálati kérelmemben közölt átvételi dátum megfelel a valóságnak, és nem tudtam arról, hogy a letöltés időpontja valójában 2022.02.01. volt. A Kúria a felülvizsgálati kérelmem hivatalból elutasította elkéssettség miatt, azonban észlelnie kellett, hogy úgy tudtam, a kérelmem határidőben terjesztettem elő. A tisztességes bírósági eljárás követelményeinek megfelelően a Kúriának még az elutasító döntés meghozatala előtt lehetőséget kellett volna adnia arra, hogy felismerhessem, hogy a kérelmem elkésett. Ha ugyanis ezt még a kérelem előterjesztésekor felismertem volna, igazolási kérelemmel éltem volna, arra hivatkozva, hogy a kezelőiroda a február 7-i letöltési dátumot közölte telefonon, és a jogi képviselőmnek nem állt rendelkezésére ezt cáfoló hiteles adat. A felülvizsgálati kérelem előterjesztésével egyidejűleg azért nem terjesztettem elő igazolási kérelmet, mert nem ismertem fel, hogy a kérelmet elkéssetten terjesztettem elő, ugyanakkor igazolási kérelmet értelemszerűen csak az terjeszt elő, aki felismeri, hogy elkésett.

Azzal, hogy a Kúria meghozta az elutasító végzést, elzárt az igazolási kérelem előterjesztésének lehetőségétől, hiszen az elkéssettségről csupán a kúriai végzés kézhezvételekor szereztem tudomást, ám ekkor már nem volt lehetőség igazolási kérelem előterjesztésére.

Álláspontom szerint a Kúria akkor járt volna el a tisztességes bírósági eljárás követelményeinek megfelelően, ha lehetőséget ad arra, hogy még a kúriai eljárás során felismerhessem, hogy az átvétel dátuma nem az a dátum, melyről a meggyőződésem kialakult, és lehetőséget ad arra, hogy ezt felismerve igazolási kérelemmel éljek, melyet az előterjesztését követően elbírállhat. A Kúriának tehát jeleznie kellett volna, hogy nem valós az általam közölt 2022.02.07-i átvételi időpont. Azért kellett volna a Kúriának így eljárnia, mert az akkori helyzetben csak így lett volna biztosítható, hogy a bírósághoz történő forduláshoz való jogommal hatékonyan élni tudjak. Az igazolási kérelem egy hatékony jogi eszköz a késés jogkövetkezményeinek elhárítására, ám nyilvánvaló, hogy ezzel az eszközzel csak akkor él az ember, ha felismeri, hogy szükség van rá. Jelen esetben ezt nem ismertem fel, hiszen nem tudtam arról, hogy a felülvizsgálati kérelmem elkésett, ám a Kúriának fel kellett ismernie, hogy a késésnek nem vagyok tudatában.

Az adott ügyre a rPp. rendelkezéseit kell alkalmazni, és a rPp. 270. § (2) bekezdése biztosítja a felülvizsgálathoz való jogomat, melyet amúgy a Kúria nem is vitatott, hiszen

nem ennek hiányában, hanem elkészttség miatt utasította el a kérelmem. A felülvizsgálathoz való jog jelen esetben a bírósághoz fordulás jogát jelenti, mely része a tisztességes bírósági eljáráshoz való jognak, és ezért jelen esetben a felülvizsgálatra kiterjed az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének alapjogvédelmi rendelkezése. A bíróságnak lehetőséget kellett volna adnia arra, hogy magyarázatot adjak a késésre. Mivel a felülvizsgálati kérelmemben írtak alapján nyilvánvaló, hogy a késést nem ismertem fel, a Kúria akkor járt volna el helyesen, ha felhívott volna arra, hogy adjam elő a késés okát.

A fentiek alapján a kúriai végzés sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes bírósági eljáráshoz való jogomat.

2.b.4) A másodfokú közbenső ítélet alaptörvény-ellenessége

Ezzel kapcsolatban hivatkozom a 2.b.1) és 2.b.2) pontban írtakra is. A másodfokú közbenső ítélet édesanyánk végrendeletének kitagadási rendelkezése érvénytelenségének megállapítása miatt korlátozza az örökségem. Az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdése biztosítja számomra az örökléshez való jogomat. Az örökléshez való jog elválaszthatatlan az örökség tárgyát képező vagyontól és annak nagyságától, összegétől. Ezért egy olyan bírói döntés, mely a felperes öröklésére alapítva csökkenti az örökségül szerzett vagyonom nagyságát, sérti az örökséghez való jogomat, ezáltal sérti az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdését, és ezért alaptörvény-ellenes.

A másodfokú bíróság a kitagadás érvénytelenségét alátámasztó okként értékelte, hogy a BKKB előtt folyt perben (kölcsönper) az ott eljáró bíróság édesanyánkat elfogult tanúnak minősítette. Az ítélet indokolásából következik, hogy abban az esetben, ha édesanyánk nem minősülne elfogultnak, a kitagadást a bíróság feltehetőleg érvényesnek tekintette volna. Ebből következik, hogy édesanyánk elfogultságának kérdése és az ebben elfoglalt bírói álláspontnak lényeges kihatása volt az örökléshez való jogomra. Az elfogultság kérdésében a bírói álláspont téves, és ezért a bírói döntés sérti az örökléshez való jogomat, és ezért alaptörvény-ellenes.

Édesanyánk elfogultságát jelen per másodfokú bírósága nem a jelen perben lefolytatott vizsgálat eredményeként állapította meg, hanem csupán átemelte, mint a kölcsönper bírósága által megállapított tény, mely ráadásul nem is volt része az elsőfokú közbenső ítéletnek.

A polgári perrendtartás egyik alapelve a közvetlenség, ami azt jelenti, hogy a bíróságnak az ítéletet megalapozó tényeket közvetlenül kell megtapasztalnia. Már a kölcsönperben is, édesanyánk elfogultságának megállapítása elleni, a felülvizsgálati kérelmemben előadott jogi érvelésem hatására a Kúria kihátrált édesanyánk elfogultságának hangoztatásából, és erre már egyáltalán nem tett semmiféle

megállapítást, ezzel nem is foglalkozott, ami önmagában az elfogultság vizsgálatának elmulasztása miatt is tisztességtelen, így alapjogsértő volt, ehelyett csupán azzal érvelt a Kúria a kölcsönperben, hogy az édesanyánk által előadottak lényegtelenek a per szempontjából. Ez azonban nem jelentheti azt, hogy édesanyánk elfogultsága jelen perben vitathatatlan tény lett volna.

A rPp. 206. § (1) bekezdése alapján a jelen perben figyelembe veendő tényeket jelen per bíróságának kellett volna – a közvetlenség elvét biztosító eljárásban – megállapítania. Erről azonban szó sem volt, hiszen ahhoz édesanyánkat meg kellett volna hallgatnia, amire – hagyatéki perről lévén szó – érthető ok miatt nem kerülhetett sor. Így édesanyánk elfogultságának megállapítására jelen perben már csak ezért sem kerülhetett volna sor. Ezért az ítélet sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes bírósági eljáráshoz való jogomat.

A másodfokú bíróság az ítéletét édesanyánknak a kölcsönperben megállapított elfogultságára is alapította. Ugyanakkor ez a tény az elsőfokú eljárásnak nem volt része, a felek ezt nem hozták fel, továbbá erre a tényre az elsőfokú bíróság a közbenső ítéletében nem is tett megállapítást, egyáltalán nem foglalkozott vele. Kizárólag a másodfokú bíróság emelte be a per lényeges adatai közé, és alapította erre is az ítéletét. Erre tekintettel az a tény, hogy a kölcsönper ítélete édesanyánkat elfogult tanúnak minősítette, a bíróság hivatalos tudomásán alapuló ténynek minősül, hiszen erre a felek nem hivatkoztak. A rPp. 163. § (3) bekezdése szerint a bíróság köteles lett volna erre a tényre engem a tárgyaláson figyelmeztetni. Már az elsőfokú bíróság is köteles lett volna erre a tényre engem figyelmeztetni, hogy tudjam, hogy ennek is jelentősége van a per eldöntése szempontjából, és akkor ki is fejtettem volna az arra vonatkozó álláspontomat, hogy a tény megállapítása miért jogellenes, és azt is, hogy még ha igaz is lenne, a bűncselekmény tényállásának megvalósulása szempontjából miért nincs jelentősége, és ezért ebből a tényből a másodfokú bíróság által levont következtetés nem vonható le. Ezért a másodfokú közbenső ítélet sérti a rPp. 163. § (3) bekezdését, és mivel a másodfokú bíróság csak a közbenső ítéletében – tehát még a másodfokú tárgyaláson sem – említette ezt a tényt, és ezzel a bírósági eljárásban eszköztelenné tett engem a ténnyel szemben – hiszen nem kellett számítanom arra, hogy a másodfokú bíróság a semmiből felhozza majd ezt a tényt az ítéletében –, ez sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes bírósági eljáráshoz való jogomat.

Sérti a rPp. 206. § (1) bekezdését, hogy a bíróság a Btk. 268. § (1) bekezdésének a) pontjában levő tényállás megvalósulását egyáltalán nem vizsgálta, a tényállás elemeit nem vette sorra, nem elemezte, így a következtetése, mely szerint a hamis vád szintjét a polgári perben tett felperesi nyilatkozatok nem érték el, nélkülözi az elvárható

gondos vizsgálatot a Btk.-beli tényállás megvalósulása tekintetében. Ezért az ítélet sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes bírósági eljáráshoz való jogomat, továbbá sérti a XIII. cikk (1) bekezdésben biztosított örökléshez való jogomat is.

A másodfokú bíróság az elsőfokú közbenső ítélet indokolásával egyetértett, annak indokait is elfogadta, és további kiegészítéseket is tett. Az elsőfokú közbenső ítélet [23] bekezdés utolsó mondatának második tagmondata szerint az örökhagyónak a fennálló helyzet kialakulásában játszott szerepét sem lehet figyelmen kívül hagyni. Nos, ez a szerep az volt, hogy édesanyánk (i) a bíróság idézésére megjelent, mely kötelessége volt, (ii) a tanúvallomást nem tagadta meg, melyhez egyrészt joga volt, másrészt a felperesnek nem volt joga ahhoz, hogy édesanyánk megtagadja a vallomástételt azért, hogy ezzel kedvezzen a felperesnek, (iii) továbbá a tanúvallomásakor előadta, hogy melyik fél mit mondott el neki.

Azt már kifejtettem, hogy jelen per bírósága nem állapíthatta volna meg édesanyánk elfogultságát anélkül, hogy engem ezzel kapcsolatban nyilatkozattételre hívott volna fel. Ezen túlmenően, ha elfogadható lenne, hogy a felperes a kapcsolatot teljesen és véglegesen megszüntette azért, mert édesanyánk hajlandó volt tanúvallomást tenni, úgy annak is elfogadhatónak kellene volna lennie, ha én szüntettem volna meg a kapcsolatot abban az esetben, ha édesanyánk a tanúvallomásra nem lett volna hajlandó. Ilyen jogértelmezés mellett azonban a bíróság tulajdonképpen azt ismerné el, hogy valamelyik gyermeke a bíróság által elismerten megszüntetheti a kapcsolatot, ám ez azt jelentené, hogy édesanyánk akárhogyan is dönt, valamelyik gyermeke által véglegesen megszüntetett kapcsolat miatt a méltatlan helyzetbe kerülését nem tudja csupán a saját döntésére alapozva biztosan elkerülni, hiszen akárhogyan is dönt, az a gyermeke, aki ezen döntése miatt hátrányban érzi magát, a bíróság szerint jogosan megszüntetheti vele a kapcsolatot, mégpedig önmagában azon az alapon, hogy – az egyik gyermeke esetében – hajlandó volt, vagy – a másik gyermeke esetében – nem volt hajlandó tanúskodni. Ez sérti az Alaptörvény 28. cikkében levő, a józan észnek megfelelő jogértelmezést, ugyanis józan ésszel **elfogadhatatlan, hogy a jog elismerje a kapcsolat teljes és végleges megszüntetését édesanyánknak egy olyan helyzetben meghozott döntése miatt, melyet, akárhogyan is dönt, nem volt lehetősége elkerülni.** Ebből következik, hogy nem lehet a jogot úgy értelmezni, hogy édesanyánknak akár az egyik, akár a másik gyermeke által megszüntetett kapcsolat miatt elszenvedett helyzetét úgy kelljen elviselnie, hogy ezt önerejéből sehogyan sem tudta volna elkerülni. Ebből pedig az következik, hogy a bíróságok a jogértelmezés alkotmányos határát átlépve, önkényesen állapították meg, hogy édesanyánk is tett a kapcsolat megszakításáért, hiszen, ha így dönt, akkor a bíróság szerint az egyik gyermeke, ha pedig úgy, akkor a másik gyermeke szüntetheti meg jogosan vele a

kapcsolatot, ami azt jelenti, hogy a bíróság szerint esélye sincs arra, hogy mindkét gyermekével fenntarthassa a kapcsolatot, ám ez a bírói logika az Alaptörvény 28. cikkén keresztül sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes bírósági eljáráshoz való jogomat, hiszen a bíróság erre tekintettel mondta ki a kitagadás érvénytelenségét. Sérti továbbá az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdését, mely szerint édesanyánknak joga volt a felperessel folytatott családi kapcsolat fenntartására, melyet a felperes elfogadható indok nélkül szüntetett meg. Az nem elfogadható indok ugyanis, hogy hajlandó volt elmondani az igazat a bíróságon. A bíróság tisztességtelenül járt el, amikor jogszerűnek ismerte el a kapcsolat felperes általi végleges megszüntetését arra alapozva, hogy édesanyánk hajlandó volt tanúvallomást tenni. A bírói döntések a fentiek miatt sértik az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésében biztosított örökléshez való jogomat.

A másodfokú ítélet sérti a r.Pp. 206. § (1) bekezdését a rPp. 253. § (1) bekezdésére tekintettel is. Jogellenes a másodfokú bíróság azon érvelése, mely szerint „Egységes az ítélkezési gyakorlat abban, hogy a r.Pp. 206. §-a szerinti szabad bírói mérlegeléssel megállapított tényállás csak akkor támadható sikerrel, ha az feltáratlan, iratellenes, a bizonyított tényekkel, adatokkal szembenállónak tekinthető, illetve a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelésén alapszik”. Ez a jogi álláspont azonban csak a felülvizsgálati eljárásra vonatkozik, a másodfokú eljárásra nem. A jogorvoslat azt jelenti, hogy az elsőfokú bíróságtól különböző másik fórum, jelen esetben a másodfokú bíróság, az elsőfokú bíróság döntését felülbírálhatja, mely – erre vonatkozó korlátozás hiányában – teljes körű lehetőséget ad a másodfokú bíróság számára az elsőfokú döntés megváltoztatására, így kiterjed a mérlegeléssel meghozott elsőfokú döntésre is. Ha létezne olyan elsőfokú döntés, melyet a másodfokú bíróság nem érinthet, például az olyan, egyébként jogszerű mérlegeléssel meghozott jogszerű elsőfokú döntés, mellyel ellentétes, ám szintén jogszerű mérlegeléssel meghozott szintén jogszerű másodfokú döntés jobban szolgálná az igazságszolgáltatás érdekét, akkor a másodfokú eljárás nem nevezhető jogorvoslatnak. A másodfokú bíróságnak a kifejtett jogi álláspontja alátámasztja, hogy a másodfokú bíróság nem a kellő mélységében vizsgálta az elsőfokú bíróság mérlegelését, hanem csak abból a szempontból, hogy tartalmaz-e súlyosabbnak minősíthető hibákat. Azonban a másodfokú bíróság akár a jogszabályokat egyáltalán nem sértő ítéletet is megváltoztathatja, ha a mérlegelést igénylő tényeknek és bizonyítékoknak más irányú ítélet felel meg jobban. Azonban a másodfokú bíróság indokolásából kikövetkeztethetően ilyen mélységű mérlegelést nem végzett, hiszen ha végzett volna, nem hivatkozott volna arra, hogy korlátai vannak az elsőfokú döntés megváltoztatásának, mivel azonban nincsenek, a másodfokú döntés sérti a jogorvoslathoz való jogomat, mely következik a rPp. 233. § (1) bekezdéséből és a rPp. 2. § (1) bekezdéséből is, ezért az ítélet az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes bírósági eljáráshoz való jogom megsértésén túl

sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében biztosított jogorvoslathoz való jogomat is.

2.b.5) Egyéb

Mint azt már kifejtettem, jelen per egy hagyatéki per, ennél fogva az örökségemről szól, ezért az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésében biztosított örökléshez való jogommal szoros összefüggésben van. Minden jogsértés (tehát nem csak az alapjogsértések), melyet a bíróság elkövetett, az örökléshez való jogom sérelmét jelenti, és alátámasztja a bírói döntések alaptörvény-ellenességét. Ezért az Alkotmánybíróság hatáskörrel rendelkezik a teljes per felülbírálatára, hiszen minden mozzanata kihatással van az örökléshez való jogomra, melyet az Alaptörvény védelmi körébe von, és ennek a védelemnek az elsőszámú őre az Alkotmánybíróság.

Ebből az okból kifolyólag alább hivatkozom a felülvizsgálati kérelmemben is részletezett okokra is. Ez egy elég hosszú rész lesz, innen, azaz a 31. oldaltól egészen a 66. oldalig, az indítványom 3. pontjáig tart.

A jogerős közbenső ítélet sérti

a **r.Pp.** 2. § (1) bekezdését, a 163. § (3) bekezdését, a 206. § (1) bekezdését és a 253. § (1) bekezdését, valamint

a **Ptk.** 2:42. § (1) és (2) bekezdését, a 7:77. §-át, a 7:78. § (1) bekezdésének b) és g) pontját és a 7:78. § (2) bekezdését.

A másodfokú bíróság helybenhagyta az elsőfokú ítéletet, annak döntésével és indokolásával is egyetértett, illetve további indokolásokat is tett. Ezért az indokolás jelentős része az elsőfokú ítéleten alapul, ezért a másodfokú ítélet jogi álláspontjának jelentős része szövegszerűen az elsőfokú ítéletben található, így a kérelmem jogi érvelésének egy részét erre alapítom.

Az elsőfokú ítélettel szembeni jogi érvelés

Az elsőfokú közbenső ítélet [21] bekezdésében a bíróság helytelenül jutott arra a következtetésre, hogy a végrendelet érvényes kitagadási okot egyáltalán nem tartalmaz.

Az elsőfokú bíróság a közbenső ítélet [23] bekezdésében helyesen jutott arra az álláspontra, hogy a Ptk. 7:78. § (1) bekezdés b) pontja szerinti bűncselekmény megállapíthatóságának nem feltétele, hogy a bűncselekmény elkövetését

büntetőeljárásban a bíróság jogerős ítélete állapítsa meg, hanem ezt jelen per bírósága is megállapíthatja.

Arra nézve azonban már téves álláspontot foglalt el a [23] bekezdésben, hogy a hivatkozott bűncselekmény nem tekinthető érvényes kitagadási oknak. A bíróságnak a kitagadási ok érvényessége körében azt kellett volna vizsgálnia, hogy a felperes magatartása megvalósított-e bűncselekményt, továbbá azt édesanyánk sérelmére követte-e el. Álláspontom szerint a bűncselekmény megvalósult a következők miatt:

- édesanyánk a tanúvallomásában előadta, hogy tőlem (tehát nem a felperestől) hallotta, hogy a felperes hálából adta nekem az 1,6 millió forintot
- ezzel szemben a felperes a 2016. január 24-i keltezésű beadványában azt állította, hogy édesanyánk a tanúvallomásában azt állította, hogy ezt a felperestől (tehát nem tőlem) hallotta, és ez nem véletlen, hanem tudatosan hamis tanúvallomás

A fentiekből következően a felperes hamis tanúzással vádolta édesanyánkat, ám ez a vád hamis, hiszen édesanyánk nem is azt mondta, amivel a felperes vádolta. A felperes tehát elkövette a hamis vád bűncselekményét, tekintettel arra, hogy hamisan vádolta édesanyánkat hamis tanúzással. A bűncselekményt édesanyánk sérelmére követte el, hiszen megsértette a becsületét (a Btk. miniszteri indokolása szerint a bűncselekmény védett jogi tárgyai közé tartozik a hamisan megvádolt személy becsülete is), továbbá kitette annak, hogy a bíróság édesanyánkat hazugnak minősítse, továbbá annak is, hogy édesanyánk ellen büntetőeljárás induljon, mely önmagában a büntetőeljárás megindulásának lehetősége miatt is közvetlenül sértette édesanyánk jogos érdekét, ráadásul elítélése esetén édesanyánk börtönbe is kerülhetett volna, és a felperes akarata erre is kiterjedt, hiszen kifejezetten kérte a hamis tanúzás miatti szankció alkalmazását. Édesanyánknak joga van ahhoz, hogy őt a felperes ne vádolja olyan bűncselekménnyel, melyet nem követett el, megállapítható az is, hogy a felperes a bűncselekményt édesanyánk sérelmére követte el.

A fentiek miatt az első- és másodfokú ítélet sérti a Ptk. 7:78. § (1) bekezdés b) pontját.

A [23] bekezdésben az elsőfokú bíróság helytelenül hivatkozik arra, hogy édesanyánk nem közvetlenül szerzett információi alapján tanúskodott, hiszen az már a tanúvallomása előtt is tisztázott volt, hogy magukról a kölcsönökről a feleken kívül más nem rendelkezik közvetlen információval, így tudható volt, hogy édesanyánk sem. Sérti a tisztességes eljáráshoz való jogomat (rPp. 2. § (1) bekezdés) és a rPp. 206. § (1) bekezdését is, hogy egy ilyen nyilvánvaló helyzetben a bíróság mégis ezzel érvel. Semmi köze nincs annak, hogy a kölcsönökről édesanyánk csak közvetett információval rendelkezik ahhoz, hogy elfogult-e abban a kérdésben, hogy ki mit mondott el neki. Ezt egyébként már a kölcsönperben eljáró bíróság is helytelenül értékelte, ám a jelen

perben eljáró bíróság meg sem vizsgálta, ami önmagában sérti a rPp. 206. § (1) bekezdését. Az, hogy édesanyánk előadta, hogy ki mit mondott el neki, nem támasztja alá, hogy a felperes jogosan érezte sértve magát a tanúvallomása megtétele miatt, hiszen nincs olyan jogszabályi rendelkezés, mely olyan jogot biztosítana a felperesnek, hogy amennyiben az édesanyja hajlandó tanúvallomást tenni, úgy ő akár hamisan is vádolhatja az édesanyját, vagy bármi más módon valótlan tényállítást tehet róla. A bíróság ezen álláspontja jogszabályi rendelkezésekkel nem indokolható, sőt, azoktól teljesen elrugaszkodott, önkényes döntést eredményezett, mely sérti a rPp. 2. § (1) bekezdését is.

A fentiek miatt az ítéletek sértik a rPp. 206. § (1) bekezdését.

A [23] bekezdésben helytelen az elsőfokú bíróság jogi álláspontja, miszerint a bűncselekmény súlyának bármilyen szerepe van a kitagadási ok érvényessége körében, tekintettel arra, hogy a Ptk. 7:78. § (1) bekezdésének b) pontja nem teszi lehetővé a bűncselekmény súlyosságának vizsgálatát és mérlegelését, a rendelkezés szerint ugyanis kizárólag a bűncselekmény elkövetésének van jelentősége, a súlyosságának nincs. A fenti rendelkezés értelmében a kitagadás érvényes, ha a felperes bűncselekményt követett el édesanyánk sérelmére. Ez a Btk.-ban szereplő tényállás elemzésével vizsgálándó, és ez pedig megvalósult. A felperes ugyanis hamis vádat fogalmazott meg édesanyánkkal szemben, ami a Btk. 268. § (1) bekezdésének a) pontja szerint bűncselekmény. Az sem lehet vitás, hogy édesanyánk sérelmére követte el, hiszen a ki is fejezett célja az volt, hogy a bíróság szankcionálja édesanyánkat. Ebből következően a felperes bűncselekménye kifejezetten édesanyánk ellen, édesanyánk sérelmére irányult.

A Ptk. 7:78. § (1) bekezdésének b) pontja szerint a bűncselekménynek nem kell „súlyosnak” lennie, a kitagadás érvényességi feltétele „mindössze” az, hogy a Btk. szerinti tényállás megvalósuljon, és a felperes édesanyánk sérelmére kövesse el. A hamis vád: bűncselekmény. A Btk. miniszteri indokolása szerint: „A hamis vád bűncselekmény jogi tárgya az igazságszolgáltatás zavartalan, befolyásolástól mentes működésén túl, a hamisan megvádolt személy személyi szabadságának, becsületének és jóhírének megőrzéséhez fűződő társadalmi érdek”. Mivel a felperes édesanyánkat hamisan vádolta, megsértette édesanyánknak a becsületét és a jó hírnévhez való jogát, továbbá az ártatlansághoz való jogát is, tehát a felperes a bűncselekményt édesanyánk sérelmére követte el. A felperes hamis vádja nyomán édesanyánk ellen büntetőeljárás indulhatott volna, melynek pusztán a lehetősége is nyilvánvalóan sértette édesanyánknak az ártatlansághoz és a személyes szabadsághoz fűződő jogát, hiszen ha eljárás indul, meggyanúsítják és kihallgatásra idézik. A büntetőeljárás elmaradása nem a felperesen múlt, ám ez nem jelenti azt, hogy csak abban az esetben sértette

volna édesanyánknak az előbbi jogait, ha a büntetőeljárás meg is indul, hanem már önmagában a hamis vád következtében. A felperes azzal a céllal vádolta meg édesanyánkat, hogy ennek következménye legyen, amit bizonyít, hogy kifejezetten kérte, hogy a bíróság szankcionálja édesanyánkat, amiből következik, hogy a felperes hamis vádja kifejezetten édesanyánk ellen irányult, azaz édesanyánk sérelmére követte el. A fentiek miatt az ítéletek sértik a r.Pp. 2. § (1) bekezdését és a 206. § (1) bekezdését, valamint a Ptk. 2:42. § (1) és (2) bekezdését, a 7:77. §-át, a 7:78. § (1) bekezdésének b) és g) pontját és a 7:78. § (2) bekezdését.

A [23] bekezdésben a bíróság azért nem vette kellő súllyal figyelembe a felperes rágalmozással és hamis vádolással megvalósított bűncselekményét, mert elfogadta, hogy a felperes a szülő-gyermek viszony alapján jogosan érezte sértve magát azért, mert édesanyánk a tanúvallomást nem tagadta meg. Ez azonban helytelen jogi álláspont, ugyanis édesanyánk tanúvallomásának megtagadásához nem a felperesnek, hanem édesanyánknak lett volna joga, így a tanúvallomás megtagadására a felperes igényt nem támaszthatott, és ezért a felperesnek a tanúvallomás megtétele miatt tanúsított magatartása nem szolgálhat a felperes mentségéül, és egyébként is önkényes, hogy a bíróság az ítéletét konkrét jogszabályi rendelkezés hiányában alapította erre. Ráadásul – mivel én is édesanyám gyermeke vagyok – a kettőnk jogvitájában a bíróság nem ismerheti el a felperesnek a szülő-gyermek viszonyból származó, a tanúvallomás megtagadására vonatkozó igényét fontosabbnak az én igényemhez képest, mely pedig a tanúvallomás megtételére vonatkozott, mert ez a megkülönböztetés sérti a törvény előtti egyenlőséghez való jogomat (Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdése és Ptk. 2:42. § (2) bekezdése, melyből a törvény előtti egyenlőség levezethető). Így a felperesnek a kapcsolat teljes és végleges megszakításához vezető okát a bíróság jogellenesen ismerte el. Ezért az ítéletek nemcsak a Ptk. 7:78. § (1) bekezdésének b) pontját, hanem a Ptk. 7:78. § (2) bekezdését is sértik, a r.Pp. 2. § (1) bekezdése és a 206. § (1) bekezdése mellett.

Önmagában is helytelen, hogy a bíróság elismerte a felperesnek azt a jogát vagy igényét, hogy édesanyánk éljen a tanúvallomás megtagadásának lehetőségével. Sérti a Ptk. 7:78. § (1) bekezdésének b) pontját, hogy a tanúvallomás megtagadásának elmaradása miatt a bíróság a felperes bűncselekményét nem tekintette bűncselekménynek, és így érvényes kitagadási oknak. Ez sérti a Btk. 226. § (1) bekezdése szerinti rágalmozás, valamint a Btk. 268. § (1) bekezdésének a) pontja szerinti hamis vád tényállását, hiszen, mivel a felperes cselekménye kimeríti ezeket a tényállásokat, a bűncselekmény elkövetését meg kellett volna állapítani. Egy szülőtől általában sem várható el, hogy a tanúvallomást mindenképpen megtagadja, és hogy ezzel megakadályozza az anyagi igazság kiderítését és szolgáltatását. Azonban a tanúvallomás megtagadása már semmiképpen nem várható el, ha a másik fél szintén a

gyermeke. Így lényegében a bíróság arra a helytelen álláspontra helyezkedett, hogy mivel édesanyánk hajlandó volt tanúvallomást tenni, a felperes jogszerűen rágalalmazhatta és jogszerűen vádolhatta hamisan. Ez azonban elfogadhatatlan és tisztességtelen bírósági álláspont, mely a fentieken túl sérti a rPp. 2. § (1) bekezdését és a rPp. 206. § (1) bekezdését is.

Helytelen jogi álláspont a bíróság részéről az is, hogy a felperes által elkövetett rágalmazás és hamis vádolás, továbbá a szankcionálás kérése a bíróságtól – mely hamis tanúzás esetén börtönt jelent – a durva hálátlanság megállapítására sem alkalmas, ezért ez sérti a Ptk. 7:78. § (2) bekezdését is. Nyilvánvalóan durva hálátlanságot tanúsított a felperes a 2016. január 24-i keltezésű beadványával, hiszen a felperes tudta, hogy édesanyánk nem tett hamis tanúvallomást, hiszen nem is azt mondta, amit a felperes állított, hogy mondott. A felperes ráadásul kifejezetten azt akarta, hogy édesanyánkat a bíróság szankcionálja, amelynek a jogkövetkezménye börtön, azaz a felperes azt akarta – de legalábbis belenyugodott –, hogy édesanyánk börtönbe kerüljön, mely a végrendelet szerint az egyik kitagadási ok. Ezért a kitagadási ok érvényesnek tekintendő. Nem ad felmentés erre nézve még az sem, hogy édesanyánk hajlandó volt tanúvallomást tenni. A bíróság ezzel tulajdonképpen azt ismerte el, hogy akár egy hazug gyermek is rágalmazhatja és akár hamisan vádolhatja is a szülőjét pusztán azon az alapon, mert a szülő hajlandó volt tanúvallomást tenni, ami ráadásul egy igaz tanúvallomás. Ez azonban rendkívül méltánytalan édesanyánk végakaratával szemben, és így velem szemben is, különös tekintettel arra, hogy édesanyánknak joga volt tanúvallomást tenni, és ezt a jogát a bíróság nem fordíthatta volna édesanyánk végakarata ellen, és így ellenem sem, megsértve ezzel a rPp. 167. § (1) bekezdését is, melynek értelmezéséből következik, hogy édesanyánk arra mindenképpen köteles volt, hogy legalábbis megjelenjen a bíróság előtt. Továbbá édesanyánknak joga volt nem megtagadni a tanúvallomást, és a bíróság ezt sem értékelhette volna édesanyánk végakarata ellen, és ellenem sem. A tanúvallomás megtételét már csak azért sem értékelhette a kitagadási ok érvénytelensége megállapítása körében, mert a bíróság nem állapította meg, hogy édesanyánk bármi helytelent tett volna. A nem alapos okkal megállapított tények az ítéletek önkényességét igazolják, és azt is, hogy a fentieken túl sértik a rPp. 2. § (1) bekezdése szerinti tisztességes eljáráshoz való jogomat és a rPp. 206. § (1) bekezdését is.

Édesanyánk helytelen magatartása hiányában nem fogadható el, hogy a felperes teljesen és véglegesen megszakította a kapcsolatot édesanyánkkal. Ez sérti a Ptk. 7:78. § (2) bekezdését.

Ha elfogadható lenne a kapcsolat teljes és végleges megszakítása a felperes részéről azért, mert édesanyánk hajlandó volt tanúvallomást tenni, úgy a kapcsolat

megszakítása elfogadható lenne az én részemről pedig abban az esetben, ha a tanúvallomásra nem lett volna hajlandó. Ilyen jogértelmezés mellett azonban a bíróság tulajdonképpen azt ismerné el, hogy valamelyik gyermeke biztosan megszakíthatja a kapcsolatot, hiszen vagy hajlandó, vagy nem hajlandó tanúskodni, édesanyánk tehát csak e két eset közül választhatott, ám ez azt jelentené, hogy édesanyánk akárhogyan is dönt, a méltatlan helyzetbe kerülését nem tudja csupán a saját döntésére alapozva biztosan elkerülni, hiszen akárhogyan is dönt, ha az a gyermeke, aki ezen döntése miatt hátrányba kerül, megszakítja a kapcsolatot, azt a bíróság jogos sérelemnek ismerné el, mégpedig önmagában azon az alapon, hogy hajlandó volt, vagy nem volt hajlandó tanúskodni. Ez sérti az Alaptörvény 28. cikkében levő, a józan észnek megfelelő jogértelmezést, ugyanis józan ésszel **elfogadhatatlan, hogy a jog elismerje a kapcsolat teljes és végleges megszakítását egy olyan helyzetben meghozott döntése miatt, melyet, akárhogyan is dönt, nem volt lehetősége elkerülni.** Ebből következik, hogy nem lehet a jogot úgy értelmezni, hogy édesanyánknak a kapcsolat megszakítását el kelljen viselnie. Ebből pedig az következik, hogy a bíróságok jogellenesen állapították meg, hogy édesanyánk is tett a kapcsolat megszakításáért. A fentiek miatt az ítéletek sértik a r.Pp. 2. § (1) bekezdését, a 206. § (1) bekezdését és a 253. § (1) bekezdését, valamint a Ptk. 2:42. § (1) és (2) bekezdését, a 7:77. §-át, a 7:78. § (1) bekezdésének b) pontját és a 7:78. § (2) bekezdését.

A [23] bekezdésben maga a bíróság hivatkozik arra, hogy a korábbi bírói gyakorlat szerint a kitagadási oknak megfelelő súlyos bűncselekménynek tekintendő volt a minden szeretet nélküli kegyetlen viselkedés. Édesanyánkat börtönbe akarta juttatni a felperes, és ennek érdekében valótlanul állította, hogy édesanyánk olyat mondott, amit nem is mondott, ráadásul még szankció kiszabását is kérte édesanyánk ellen, mely hamis tanúzás esetén börtön. A felperesnek ez a viselkedése kegyetlennek és minden szeretetet nélkülinek minősül. Minden szeretetet nélküli és kegyetlen bánásmódot tanúsított a felperes azzal is, hogy egyáltalán nem tartotta a kapcsolatot édesanyánkkal, jöllehet, az Alaptörvény a szülő-gyermek kapcsolatot az egyik legfontosabbnak ismeri el (bővebben lásd a III. részben), és a felperes éppen ettől, az édesanyánk számára legfontosabbtól fosztotta meg. A bíróság nem hivatkozhat arra, hogy édesanyánk is tett a kapcsolat megrontásáért, csak mert hajlandó volt tanúvallomást tenni, továbbá a bíróság jogszerűen nem állapíthatta volna meg, hogy a felperes jogosan érezhette sérelmesnek, hogy édesanyánk a tanúvallomást nem tagadta meg. Ám még ha valóban jogosan érezhette volna sérelmesnek a felperes, hogy édesanyánk az én, azaz a másik gyermeke kérésére hajlandó volt elmondani, hogy a felperestől mit hallott, a felperes még abban az esetben sem vádolhatta volna hamisan édesanyánkat hamis tanúzással, mert ezzel már a felperes bűncselekményt követett el, és erre a felperesnek semmilyen körülmények között nem volt törvényes lehetősége. A bűncselekményt nem teszi sem meg nem történné, sem érvénytelen

kitagadási okot jelentővé még az sem, hogy a bíróság szerint a felperes jogszerűen érezhette sérelmesnek, hogy édesanyánk hajlandó volt tanúvallomást tenni. Ezért az ítéletek sértik a Ptk. a 7:78. § (1) bekezdésének b) pontját és a 7:78. § (2) bekezdését.

A [23] bekezdés utolsó mondatában helytelenül állapította meg a bíróság, hogy édesanyánknak a fennálló helyzet kialakulásában szerepe volt. Ezzel a bíróság végeredményben arra az álláspontra helyezkedett, hogy önmagában azért, mert édesanyánk hajlandó volt tanúvallomást tenni, a felperes jogosan követte el a rágalmazás és a hamis vád bűncselekményét édesanyánkkal szemben. Ez azonban nyilvánvalóan helytelen jogi álláspont, és sérti a rPp. 206. § (1) bekezdését.

Az elsőfokú ítélet [24] bekezdésében a bíróság helytelenül hivatkozik a tiltás hiányára, mert nem konkrétan tiltásról van szó, hanem arról, hogy a felperes nem vitte el [REDACTED] édesanyánkhöz, ám elvárható volt tőle, hogy karácsonykor és húsvétkor, amikor a felperes a saját állítása szerint is el szokta vinni, ezt megtegye. Erre írta azt édesanyánk, hogy megtagadta [REDACTED] tőle, ami azt jelenti, hogy nem segített abban, hogy láthassa az unokáját, és a végrendeletből ki is derül, hogy édesanyánk ezt így is értette. Erre tekintettel az ítéletek sértik a Ptk. 7:78. § (1) bekezdésének g) pontját. A kisgyermekkorú unoka láthatásának elősegítése nemcsak a jogszabályokon túli, csupán erkölcsi kötelessége volt a felperesnek, hanem az Alaptörvény preambulumában, a VI. cikk (1) bekezdésében, valamint a Csvt. preambulumában is megfogalmazott jogi elvárás is, és ezekre tekintettel a felperes ezen magatartása sérti a Ptk. 7:78. § (2) bekezdését is.

A [24] bekezdésben a bíróság helytelenül állítja, hogy abból, hogy a felperes nem intézte tovább édesanyánk banki ügyeit, édesanyánknak semmilyen konkrét hátránya vagy problémája nem adódott. A végrendelet is tartalmazza, hogy édesanyánknak személyesen kellett elmenni a bankba bezárni a számláját, ami nyilvánvalóan hátrányt jelent ahhoz képest, mintha nem kellett volna elmennie. Már önmagában erre tekintettel is valótlán, hogy semmilyen hátrány nem következett be. Ezen kívül a számlafizetés módszerét éppen a felperes változtatta meg édesanyánk számára kedvezőtlenül, azaz internetes módszerre, amihez édesanyánk egyáltalán nem értett, így az, hogy a felperes nem intézte tovább a banki ügyeket, ebből a szempontból is hátrányt jelentett édesanyánk számára, tekintettel arra, hogy édesanyánknak személyesen kellett intézkednie, ráadásul egy olyan bankban, melyet nem szeretett, de a felperes rávette, hogy erre váltson. A számlán feltételezhetően maradt pénzösszeg, melyet édesanyánknak fel kellett vennie, ami banki költséggel kellett, hogy járjon, így édesanyánkat pénzbeli hátrányt is érte ahhoz képest, mintha a felperes a számlán levő összeget a közüzemi számlák kifizetésére fordította volna. Önmagában az, hogy személyesen el kellett mennie abba a bankba, amit egyáltalán nem szeretett, problémát, így hátrányt okozott édesanyánknak. A korábbi, szeretett bankjával nem

lett volna ilyen gondja. Ám még ennél is nagyobb problémát jelentett, hogy a felperes cserben hagyta édesanyánkat a közüzemi számlák kifizetésével, ahelyett, hogy segítséget nyújtott volna abban, hogy ha már nem akarja tovább intézni édesanyánk bankügyeit, legalább visszaállítsa azt a korábbi bankot és számlafizetési módszert, amit éppen a felperes igényei miatt változtatott meg, és az előző banknál már bejártatott módon, édesanyánk külön beavatkozása nélkül működött, mielőtt a felperes közbeavatkozott volna és felforgatta volna édesanyánk számlafizetési módszerét. A bíróság helytelenül hivatkozik arra, hogy édesanyánkról feltételezhető volt, hogy a számláit maga is be tudta fizetni, mert nem erről van szó, hanem arról, hogy miután a felperes a saját igényei miatt megváltoztatta az édesanyánknak tetsző korábbi gyakorlatot, nem állította azt vissza, amikor már nem akarta tovább folytatni, holott ez a felperestől elvárható lett volna. A felperes maga hivatkozott arra, hogy a hosszabb időn át nyújtott segítség egy idő után elvárhatóvá válik. Ebben az esetben is pontosan erről van szó. Ezért az ítéletek sértik a rPp. 206. § (1) bekezdését és a Ptk. 7:78. § (1) bekezdésének g) pontját.

A [25] bekezdésben a bíróság helytelenül jutott arra az álláspontra, hogy a durva hálátlanság azért sem állapítható meg, mert édesanyánkat egészen haláláig szerető család vette körül és megfelelő ápolásban és gondozásban részesült. Ezt a bíróság nyilvánvalóan nem a felperesre értette, hiszen a felperes nem tartotta a kapcsolatot. Sérti a rPp. 206. § (1) bekezdését, hogy ezt a tényt a bíróság a kitagadás érvénytelensége alátámasztásaként értékelte, hiszen éppen arról van szó, hogy a felperes minden szeretetet nélkülöző magatartást tanúsított a kapcsolat teljes és végleges megszakításával, mely a kitagadás megjelölt okai között szerepelt is, ami durva hálátlanságnak minősül, ráadásul nem nyújtotta a tőle elvárható segítséget akkor, amikor arra édesanyánknak már a felperes álláspontja szerint is szüksége volt. Ezért az ítéletek sértik a rPp. 206. § (1) bekezdését, a Ptk. 7:78. § (1) bekezdésének g) pontját és (2) bekezdését.

A [26] bekezdésben a bíróság helytelenül jutott arra az álláspontra, hogy a semmilyen formában sem érintkezés – ami jelen esetben a kapcsolat teljes és végleges megszakítását jelentette a felperes részéről – nem jelent durva hálátlanságot. A kapcsolat teljes megszakítása nyilvánvalóan eléri a durva hálátlanság szintjét. Ezt már csak az múlja felül, hogy a felperes kifejezetten ártani akart édesanyánknak, amikor kikapcsoltatta a telefonját, továbbá akkor is, amikor hamisan vádolta hamis tanúzással és kérte, hogy a bíróság ezért szankcionálja édesanyánkat.

Édesanyánk az Alaptörvény preambulumban, a VI. cikk (1) bekezdésében, valamint a Cstv. preambulumban is megfogalmazott jogi elvárás miatt is jogszerűen igényelhetette a felperestől a kapcsolat tartását, ám a kapcsolatukat a felperes teljesen és véglegesen

megszakította. Ennek a megszakításnak a felperes által előadott oka az volt, hogy ha édesanyáknak bármit elmond, azt édesanyánk eltorzítva adja át nekem, amit én felhasználok a jogi eljárások során. Ezt a felperes azonban csak állította, de nem bizonyította, ezért ennek az ítéletet megalapozó tényként történő elfogadása sérti a rPp. 206. § (1) bekezdését. Ugyancsak alaptalan a kitagadás érvénytelensége megállapításához vezető azon ok, hogy a felperes teljesen és véglegesen megszakíthatta a kapcsolatot csupán azért, mert édesanyánk nem tagadta meg a tanúvallomás megtételét. Emiatt az ítéletek sértik a rPp. 2. § (1) bekezdését, a 206. § (1) bekezdését és a Ptk. 7:78. § (2) bekezdését.

A [27] bekezdésben a bíróság a korábban már említett és a későbbiekben részletezett jogszabálysértő módon jutott arra a következtetésre, hogy a kitagadás érvénytelen, ami sérti a rPp. 2. § (1) bekezdését, a 163. § (3) bekezdését, a 206. § (1) bekezdését és a 253. § (1) bekezdését, valamint a Ptk. 2:42. § (2) bekezdését, a 7:77. §-át, a 7:78. § (1) bekezdésének b) és g) pontját és a 7:78. § (2) bekezdését.

A [28] bekezdésben a bíróság helytelenül jutott arra az álláspontra, hogy édesanyánk vezetékes telefonjának a 2016. december 11-i megszüntetésének nincs jelentősége, és ezt arra alapozta, hogy a kikapcsolásra csak édesanyánk kórházba kerülése után került sor. Azonban a bíróságnak azt kellett volna figyelembe vennie, hogy a kikapcsolásra azért került sor 2016. december 11-én, mert a felperes így rendelkezett 2016. szeptember 21-én, tehát még akkor, amikor édesanyánk még a lakásban lakott egyedül. Akkor, amikor a felperes megadta a kikapcsolásra vonatkozó rendelkezését a telefonszolgáltatónak, édesanyánk még a lakásban lakott egyedül. Akkor a felperes még nem tudhatta, hogy később édesanyánkat baleset éri, és nem fog már soha többé a lakásban lakni, és így nem lesz már szüksége a telefonra. A felperes arra számított, hogy a kikapcsoláskor édesanyánk a lakásban fog lakni, és azt akarta, hogy a kikapcsolás miatt édesanyánkat hátrány érje. A felperesnek ez a szándéka kifejezetten aljasnak minősül, hiszen tudta, hogy ez volt az egyetlen telefonja, ami életbevágó fontosságú lehet bizonyos helyzetekben az egyedül élő idős édesanyánk számára. Ebből következően a felperes tényszerűen kegyetlennek és minden szeretetet nélkülözőnek minősülő magatartást tanúsított, mely durva hálátlanságnak minősül, ezért az ítéletek sértik a Ptk. 7:78. § (2) bekezdését.

Az a tény, hogy édesanyánk a felperest kitagadta, mert semmilyen segítséget nem kapott tőle, vonatkozik arra is, hogy a felperes kikapcsoltatta édesanyánk vezetékes telefonját, ami az egyetlen telefonja volt. Édesanyáknak a telefonszolgáltatásból történő előre megfontolt és ártó szándékú kizárása egyértelműen kegyetlen bánásmódot igazol a felperes részéről. Az a tény, hogy a felperes tettéről édesanyánk nem értesült, nem teszi érvénytelenné a kitagadást, tekintettel arra, hogy édesanyánk

sérelmezte, hogy a felperestől semmilyen segítséget nem kapott, ami – mint többen a kevesebb – magában foglalja azt az igényét is, hogy a felperes ne szüntesse meg a telefonszolgáltatását, de legalábbis ne édesanyánk tudta nélkül. Álláspontom szerint ez az aljasság fokát is elérő különösen kegyetlen bánásmódnak minősül és önmagában jelenti az elvárható segítség nem nyújtását és durva hálátlanságot is, ezért az ítéletek sértik a Ptk. 7:78. § (1) bekezdés g) pontját és a 7:78. § (2) bekezdését.

Nem szolgálhat a felperes mentségéül, hogy a tényleges kikapcsoláskor édesanyánk már nem élt a lakásban, hiszen a felperes nem azért kapcsoltatta ki a telefont, mert arra édesanyánknak már nem volt szüksége, hanem azért, hogy ezzel is ártsen édesanyánknak. A felperes édesanyánkkal szemben tanúsított magatartásai egy irányba mutatnak, és édesanyánk „megbüntetését” célozták: 2015. december 8. után egyáltalán nem beszélt vele, nem látogatta, nem vitte el hozzá a kisunokáját, nem segített neki bevásárolni, cserbenhagyta a bankjával kapcsolatban. Ezeken túlmenően a felperes az ártó szándékát is nyilvánvalóvá tette: börtönbe akarta juttatni és az egyetlen telefonját is kikapcsoltatta. Továbbá, amikor 2016. októberében megtudta, hogy baleset érte, akkor sem segített egyáltalán semmiben sem, de még csak nem is beszélt édesanyánkkal. Mindezek miatt az ítéletek sértik a r.Pp. 2. § (1) bekezdését, a 206. § (1) bekezdését, valamint a Ptk. 2:42. § (2) bekezdését, a 7:77. §-át, a 7:78. § (1) bekezdésének b) és g) pontját és a 7:78. § (2) bekezdését.

A megismételt elsőfokú eljárásban a 2020. november 23-i keltezésű beadványomban már előadtam az érvelésemet, melyet az alábbiakban részben ki is egészíték.

Sorszámozással jelöltem a végrendeletben szereplő tényeket.

1. Már jó ideje semmilyen segítséget nem kapok tőle
2. 2015. december 8.-a óta nem hív fel telefonon sem
3. Ráadásul fel sem veszi a telefont, amikor én hívom
4. A testvéremet felhívta telefonon, és azt mondta neki, hogy mondja meg nekem, hogy ne hívogassam, mert nem akar többé velem beszélni.
5. A 2015. december 8-án a bíróságon tett tanúvallomásomat „tudatosan hamis tanúvallomás”-nak minősítette, és kérte a bíróságot, hogy szankcionáljon engem ezért.
6. Ezzel is nagyon megbántott, és megdöbbsentett
7. A saját fiam arra is képes, hogy akár börtönbe is juttasson
8. Korábban is volt, hogy nem segített, amikor szükségem volt rá.
9. Például 2014. április 5-én bevásárlás után nagy csomaggal az utcán elestem, és eltört a jobb csuklóm.

10. Kb. egy héttel azelőtt azt mondta, hogy fogászati beavatkozása lesz [REDACTED]ben 2014. április 7-11. között,
11. és kérdezte, hogy: „Lábadozhatom nálad?”,
12. amire igent mondtam.
13. Erre az alkalomra vásároltam.
14. A kórházból éjjel fél egykor értem haza begipszelt kézzel.
15. Felhívtam a fiamat, és elmondtam, hogy mi történt.
16. Ő azt mondta, hogy átszervezi a programját, hogy ne nálam legyen azon a héten.
17. Nem szervezte át,
18. és szerintem nem is akart ezen változtatni.
19. Tehát ahelyett, hogy ő segített volna nekem, hagyta, hogy én lássam el őt a törött csuklómmal.
20. De akkor legalább láthattam őt, ami nagyon fontos a számomra.
21. Azonban 2015. december 8.-a óta már egyáltalán nem láthatom.
22. Nem jön, nem hív, nem köszöntött Karácsonykor, a névnapomon, újévkor sem, nem köszöntött a születésnapomon sem, és húsvétkor sem hívott.
23. [REDACTED]unokámat sem láthatom, (9 éves) mert én hozzá elmenni nem tudok, [REDACTED]
24. és ő nem hozza el hozzám.
25. Ezek mind nagy szomorúságot jelentenek nekem.
26. Szükségem van arra, hogy [REDACTED] is rendszeresen láthassam,
27. de [REDACTED] megtagadja tőlem.
28. Sajnos szükségem van arra, hogy a bolti bevásárlásokban valaki segítsen.
29. Ezt a segítséget tőle egyáltalán nem kapom meg,
30. abban kizárólag a kisebbik fiam [REDACTED] segít,
31. aki hosszú évek óta a saját pénzéből bevásárol - havonta,
32. annak ellenére is, hogy most a lába súlyosan megsérült (izomszakadás).
33. Pár éve [REDACTED] rávett, hogy bankot váltsak,
34. bár az ellen már akkor is, és azóta is idegenkedtem,
35. de a kedvéért megtettem.
36. A közüzemi számláimat úgy rendeztem, hogy befizettem a bankszámlámra a szükséges pénzt,
37. és az átutalásokat ő intézte az interneten.
38. Azonban – minden bejelentés nélkül –
39. 2015. dec. 8. óta erről egyáltalán nem gondoskodik,
40. és nem is szólt, hogy nem fogja tovább intézni a befizetéseket.
41. Ebben engem cserbenhagyott.
42. Nekem kellett többször személyesen elmenni a bankba,
43. hogy lezárjam a számlát.

I.

A kitagadás körében elsősorban a Ptk. 7:78. § (1) bekezdésének b) pontjára hivatkozom, mely szerint *kitagadásnak van helye, ha a kötelesrészre jogosult az örökhagyó sérelmére bűncselekményt követett el*, és ezért az ítéletek sértik ezt a rendelkezést.

Erre vonatkoznak az 5-7. sorszámú tények.

A bűncselekmény bizonyítéka a felperesnek a BKKB előtt folyt perben beadott 2016. január 24-i keltezésű beadványa, mely a következőt tartalmazza:

„A tanú azon határozott állítása, miszerint alperes [aki jelen per felperese] mondta neki, hogy a kölcsön 1,6 millió forintos visszafizetett részletét „hálából” adta felperesnek [azaz nekem], nem véletlen, hanem tudatosan hamis tanúvallomás. Kérem a Tisztelt Bíróságot a hamis tanúvallomás jogszabály szerinti szankcionálására”.

Álláspontom szerint rögzíthető, hogy a felperes hamis tanúzással, tehát bűncselekmény elkövetésével vádolta édesanyánkat. Tekintettel arra, hogy édesanyánk ilyen tartalmú tanúvallomást nem tett, a felperes által elkövetett két bűncselekmény is azonosítható: rágalmazás és hamis vád.

Álláspontom szerint a felperesnek az a megfogalmazása, miszerint édesanyánk tanúvallomását nem csupán vitatta, hanem azt is állította, hogy az **tudatosan** hamis tanúvallomás, kimeríti a Btk. 226. § (1) bekezdése szerinti rágalmazás, valamint a Btk. 268. § (1) bekezdésének a) pontja szerinti hamis vád tényállását. Az ítéletek ezért a r.Pp. 2. § (1) bekezdését is sértik, mert a tényállás fennállása ellenére azt állapították meg, hogy a felperesnek ez a cselekménye a bűncselekmény szintjét nem éri el. **A Bkt.-ban szereplő tényállás megvalósulása szükségképpen eléri a bűncselekmény szintjét.**

Tudatosan hamis tanúvallomást tenni becsstelen magatartás. Azzal, hogy a felperes édesanyánkat ilyen magatartással vádolta, megsértette a becsületét, ezért a Btk. 226. § (1) bekezdésében szereplő rágalmazás tényállása megvalósult. A felperes akkor mentesülne a rágalmazás megállapíthatósága alól, ha a Btk. 229. § (1) bekezdése szerint bizonyítaná, hogy édesanyánk tanúvallomása hamis volt. Erre azonban még csak indítványt sem tett. Az ítéletek ezért sértik a Btk. 226. § (1) bekezdését és a Ptk. 7:78. § (1) bekezdésének b) pontját, valamint a Ptk. 7:78. § (2) bekezdését.

A hamis vád bizonyítása érdekében álláspontom szerint tisztázni kell, hogy a felperes tudatában volt-e annak, hogy a hamis tanúzásra vonatkozó állítása valótlan, ha pedig nem volt tudatában, terheli-e felelősség annak gondatlan elkövetésében. Ennek

érdekében az elsőfokú eljárásban a 2020. november 23-i keltezésű beadványom 3. oldalán indítványoztam a felperes személyes meghallgatását és személyes megjelenésre kötelezését, ám az elsőfokú bíróság ennek **nem tett eleget**. Amennyiben kiderült volna, hogy a felperes tudta vagy tudnia kellett, hogy édesanyánk tanúvallomása nem volt valótlan, megvalósult a Btk. 268. § (1) bekezdésének a) pontja szerinti hamis vád tényállása. A bíróság megsértette a r.Pp. 2. § (1) bekezdését, mely elzárta a fenti bizonyítás lehetőségétől, és a r.Pp. 206. § (1) bekezdését is, mert a tényállás így feltáratlan.

Amennyiben bűncselekmény valósult meg, az a kitagadást érvényessé teszi. A bíróság a bűncselekmények Btk. szerint meghatározott tényállásai fennálltának megállapítása nélkül ítélezett, ám mivel a Ptk. 7:78. § (1) bekezdésének b) pontja szerint a kitagadás érvényessége tényállás kimerítésétől függ, a bíróság nem mellőzheti a tény fennálltának vagy fenn nem álltának megállapítását. A bíróság mindössze arra szorítkozott, hogy megállapította: a felperes cselekménye nem érte el a bűncselekmény szintjét, és ezt kizárólag azzal indokolta, hogy édesanyánk tette volt a felperes cselekményének kiváltó oka. Ám nem ezt, hanem a bűncselekménynek a Btk.-ban szereplő tényállása elemeinek fennállásáról vagy fenn nem állásáról kellett volna döntenie. Az ítéletek ezért sértik a r.Pp. 206. § (1) bekezdését.

A bíróság lényegében arra az álláspontra helyezkedett, hogy még ha meg is valósult volna a bűncselekmény, a kitagadást akkor sem tette volna érvényessé. Ez azonban sérti a Ptk. 7:78. § (1) bekezdésének b) pontját, mely kizárólag a bűncselekmény elkövetésének tényét jelöli meg a kitagadás érvényessége feltételeként, azaz egyéb körülményeknek egyébként sem lehetne jelentősége, ám olyan körülményre a bíróság nem hivatkozott, mely elfogadhatóvá tette volna a felperes valótlan állítását, és egyébként ilyen körülmény eleve nem is létezhet.

A bűncselekmény tényállásának megvalósulása körében előadom, hogy az megvalósult, tekintettel arra, hogy a felperes olyannal vádolta édesanyánkat, amit nem tett. A felperes ugyanis azt állította, hogy édesanyánk a tanúvallomásakor azt állította, hogy a felperestől (aki az ottani alperes) hallotta, hogy hálából adta az 1,6 millió forintot, miközben a tanúvallomásról felvett tárgyalási jegyzőkönyv szerint nem is tett [redacted] László [azaz én], hogy [redacted] [jelen per felperese] hálából adott neki 1,6 millió Ft-ot". Ebből következően a tanúvallomásról felvett tárgyalási jegyzőkönyv bizonyítja, hogy a felperes valótlant állított, és ezért rágalmazta és hamisan vádolta édesanyánkat hamis tanúzással, amiből következik, hogy a felperes édesanyánk sérelmére bűncselekményt követett el.

Mivel a felperesnek semmilyen jogos- vagy emberileg érthető oka nem volt arra, hogy édesanyánkat hamis tanúzással vádolja, és a Btk.-ban levő tényállás egyébként sem teszi lehetővé az elkövetés okának mérlegelését, a bűncselekményt semmiképpen nem követhette volna el, és erre a felperes számára „felmentést” a bíróság a kitagadás körében sem adhat, nem bagatellizálhatja el a felperes cselekményét, még a szülő-gyermek viszonyra hivatkozással sem.

A felperes a bűncselekményt kifejezetten édesanyánk sérelmére követte el, melyet bizonyít, hogy kérte a bíróságot a hamis tanúzás szankciójának alkalmazására, ami a szabadságvesztés, tehát a törvény börtönbüntetéssel fenyegeti („arra is képes, hogy börtönbe juttasson”).

Amennyiben a felperes cselekménye nem merítette volna ki a rágalmazás és a hamis tanúzás tényállásait, és ezért bűncselekményként nem értékelhetőek, a durva hálátlanság megállapítható, mert a felperes szankció kiszabását kérte a bíróságtól, ami feltűnő tiszteletlenséget jelent édesanyánkkal szemben.

A fentiek miatt az ítéletek sértik a 7:78. § (1) bekezdésének b) pontját és a 7:78. § (2) bekezdését is.

II.

A kitagadás körében másodsorban a Ptk. 7:78. § (1) bekezdésének g) pontjára hivatkozom, mely szerint *kitagadásnak van helye, ha a kötelesrészre jogosult a tőle elvárható segítséget nem nyújtotta, amikor az örökhagyónak szüksége lett volna rá.*

Erre vonatkoznak az 1., 8-19., 23-24., 26-27., 28-29., 33-43. sorszámú tények.

A Ptk. 7:77. § második mondata szerint a kitagadás akkor érvényes, ha a végintézkedés annak okát kifejezetten megjelöli. A 7:78. § (1) bekezdésének g) pontja szerint kitagadásnak van helye, ha a kötelesrészre jogosult a tőle elvárható segítséget nem nyújtotta, amikor az örökhagyónak szüksége lett volna rá. Ezzel kapcsolatban előadom, hogy az 1. sorszámú tény kifejezetten megjelöli, hogy a felperes jó ideje semmilyen segítséget nem nyújtott, ami – mint többen a kevesebb – azt is jelenti, hogy a felperes nem nyújtotta a tőle elvárható segítséget, amikor édesanyánknak szüksége lett volna rá. A felperes maga állította, hogy 2015. december 8-a után egyáltalán semmilyen segítséget nem nyújtott, így a bevásárlásokban sem segített, melyet édesanyánk megjelölt. Köztudomású, hogy egy idős, egyedül élő személynek időnként szüksége van személyes segítségre, például a bevásárlásoknál, hiszen a mindennapi élethez szükség van olyan nehezebb dolgokra is, melyeknek a boltból való elhozása gondot jelent, és ez a részéről ezért vagy egyáltalán nem, vagy csak többszöri fordulóval vagy sűrűbb bevásárlással oldható meg.

A felperes nem vitatta, sőt, maga állította, hogy édesanyánknak a balesetét követően segítségre volt szüksége. A felperes nem vitatta azt sem, hogy ekkor sem nyújtott semmilyen segítséget édesanyánknak, holott tudta, hogy már nem tudta magát ellátni. Ezekből azonban az következik, hogy édesanyánk a Ptk. 7:77. §-a szerint kifejezetten megjelölte a kitagadás okát, és ez az ok megfeleltethető a 7:78. § (1) bekezdésének g) pontjában szereplő kitagadási oknak.

Az 1. ténnyel kapcsolatban elvárható volt a felperestől, hogy időről időre legalább megkérdezze, nem szorult-e segítségre édesanyánk. A felperes maga állította, hogy 2015. december 8-a óta nem tartotta a kapcsolatot édesanyánkkal és akkor sem vette fel a kapcsolatot édesanyánkkal, amikor megtudta, hogy kórházba került és életveszélyes állapotban van. A felperes törökbálinti otthonban tett látogatására vonatkozó tényállítását valóban elfogadni nem lehet, mert vitattam, továbbá a bíróság megakadályozott abban, hogy bizonyíthassam az ellenkezőjét (a bíróság nem engedélyezte, hogy a felperesnek feltegyem az ezzel kapcsolatos kérdéseimet). Tekintettel arra, hogy édesanyánknak már csak az életkora miatt is egészen biztosan szüksége volt valamilyen segítségre, az életkorából is adódó odafigyelésre, de arra feltétlenül, hogy a felperes legalább megkérdezze, hogy segíthet-e valamiben, hiszen már a kérdés is egyfajta – lelki – segítség, így összességében is megállapítható, hogy a felperes nem nyújtotta a tőle elvárható segítséget, hiszen 2015. december 8-a óta még csak nem is beszélt édesanyánkkal, nemhogy segítséget nyújtott volna neki.

Az egyedül élő édesanyánknak nyilvánvalóan szüksége volt arra, hogy a felperessel a kapcsolatot tarthassa, vele időnként találkozzon, és arra is feltétlenül, hogy legalább beszéljen vele. Ebben a kapcsolattartásban a felperes elvárható segítsége annyiban mindenképpen megfogalmazható, hogy időnként elmenjen édesanyánkhöz, de legalábbis édesanyánkat felhívja telefonon. Erre a felperes nem volt hajlandó, sőt, még a telefont sem vette fel, amikor édesanyánk hívta, ráadásul felhívta édesanyánk testvérét, és azt mondta neki, hogy mondja meg édesanyánknak, hogy nem akar többé édesanyánkkal beszélni. Ezzel a felperes egyértelműen kifejezte, hogy soha többé nem akarja tartani a kapcsolatot édesanyánkkal, és ez a kapcsolatot megtagadó magatartása nem változott meg soha többé. Ezzel a magatartásával a felperes nemcsak a kapcsolattartást lehetővé tevő segítséget nem nyújtotta édesanyánknak, melyre időről időre nyilvánvalóan szüksége volt, de ezen kívül durva hálátlanságnak is minősül, ezért az ítéletek sértik a Ptk. 7:78. § (2) bekezdését.

Édesanyánk a végrendeletében kifejezte, hogy a felperestől már jó ideje semmilyen segítséget nem kapott. A felperes nem vitatta, hogy ez 2015. december 8-a óta így is volt. Édesanyánknak a 2016. októberi balesetétől kezdve még a felperes álláspontja szerint is segítségre volt szüksége. Onnantól kezdve, hogy a felperes tudomást szerzett

édesanyánk balesetéről, valamilyen, a felperes lehetőségeihez mért segítség nyújtása a felperestől elvárható lett volna, ám a felperes még ekkor sem nyújtott édesanyánknak semmilyen segítséget. Nem beszélt sem édesanyánkkal, sem az orvosokkal, nem tájékozódott és nem tett lépéseket édesanyánk elhelyezése érdekében, miközben saját bevallása szerint tisztában volt az állapotával, így azzal, hogy édesanyánk nem tud magáról gondoskodni. Ezért rögzíthető, hogy a felperes az elvárható segítséget nem nyújtotta, amikor édesanyánknak szüksége lett volna rá – ez durva hálátlanságnak is minősül –, továbbá édesanyánk a végrendeletében meg is jelölte, hogy a felperestől semmilyen segítséget nem kapott, és a felperesnek a végrendeletben is már felrótt, semmilyen segítséget nem nyújtó magatartása a balesetet követően sem változott meg, így arra is nyilvánvalóan vonatkozik. A bíróság semmibe venné édesanyánknak a kitagadás körében tett kifejezett végakarátát, ha nem ismerné el, hogy az a balesetet követő változatlan felperesi magatartásra is vonatkozik, ezért ez sérti a rPp. 2. § (1) bekezdését és a 206. § (1) bekezdését.

Az 1. sorszámú tényben szereplő „semmilyen segítséget nem kapok tőle” kifejezést úgy kell érteni, hogy édesanyánk sérelmezte azt is, hogy a felperes nem nyújtotta a felperes lehetőségeihez képest a tőle elvárható segítséget azt követően (sem), hogy megtudta, édesanyánk már nem tud magáról gondoskodni.

Nem mentesíti a felperest, hogy én gondját viseltem édesanyánknak, mert a felperesnek tőlem függetlenül is meg kellett volna adnia a tőle elvárható segítséget. Ennek teljesítése körében még annak a minimális követelménynek sem tett eleget, hogy felvegye a telefont, amikor édesanyánk hívta, továbbá megkérdezze édesanyánktól, hogy van-e szüksége segítségre. Ezért édesanyánk kórházba kerüléséről való tudomásszerzésétől kezdve a Ptk. 7:78. § (1) bekezdésének g) pontja szerinti mulasztás a felperes terhére megállapítható, melyet édesanyánk ugyan nem konkrétan rótt fel a felperesnek, hiszen az a végrendelet megírása után történt, ám azt a végrendeletben egyszer már kellő pontossággal megfogalmazta („*már jó ideje **semmilyen segítséget nem kapok tőle***”), és a felperesnek a végrendeletben sérelmezett magatartása nem változott meg soha. Ahhoz, hogy a kitagadás a balesetet követő elvárható segítség nem nyújtása okán is érvényes legyen, nem volt szükség arra, hogy édesanyánk kiegészítse a végrendeletet, miszerint a balesetet követően sem nyújtott segítséget a felperes, hiszen a végrendelet már tartalmazta, hogy a felperes már jó ideje semmilyen segítséget nem nyújtott, és a felperesnek ez a magatartása nem változott meg, így a végrendeleti ok erre a meg nem változott felperesi magatartásra is vonatkozik.

Édesanyánk kitagadási okként megjelölte, hogy a felperes semmilyen segítséget nem nyújtott, ami egy kellőképpen körülhatárolt, nevén nevezett és pontos kitagadási ok. A

felperes még abban a helyzetben sem nyújtott semmilyen segítséget, amikor édesanyánk már a felperes álláspontja szerint is segítségre szorult. Azon kitagadási oknak, miszerint a felperes semmilyen segítséget nem nyújtott, pontosan megfelel a felperes azon magatartása, hogy a balesetet követően is elzárkózott bármiféle segítség nyújtásától, és még ekkor sem volt hajlandó akár csak telefonon is beszélni édesanyánkkal. A semmilyen segítség nem nyújtását nem kellett ennél jobban pontosítani, nem volt szükséges kiegészíteni azzal, hogy a felperes édesanyánk balesetét követően sem volt hajlandó a tőle elvárható segítséget nyújtani. Abból, hogy édesanyánk nem egészítette ki a kitagadás okait a végrendelet megírását követően bekövetkezett eseményekkel, nem lehet arra következtetni, hogy a kitagadási okok (különösen az 1-2. és 22. sorszámú tények) ezekre már nem vonatkoznak. Ez ellentétes lenne édesanyánknak a végrendelet 1-2. és 22. sorszámú tényeiből következő akaratával, miszerint kitagadta a felperest, lényegében az elvárható segítség nem nyújtása, valamint durva hálátlanság miatt. A fenti tények természetesen vonatkoznak a végrendelet megírását követően is azonos felperesi magatartásra, hiszen édesanyánk éppen azt fogalmazta meg, hogy a felperes 2015. december 8-át követő magatartásában nem volt semmilyen változás. A felperes magatartása a végrendelet megírását követően bekövetkezett baleset hatására sem változott meg, így az a kitagadási ok, miszerint a felperes semmilyen segítséget nem nyújtott, illetve durva hálátlanságot tanúsított, a végrendelet megírását követő felperesi magatartásra is vonatkozik. Ezért az ítéletek sértik a Ptk. 7:78. § (1) bekezdésének g) pontját és a 7:78. § (2) bekezdését.

A T. Kúriának azt is meg kell ítélnie, hogy a felperesnek az a magatartása, hogy miután megtudta, hogy édesanyánk rövid időn belül meg is halhat, továbbá még Szarvas Jánosné külön kérésére sem volt hajlandó beszélni édesanyánkkal, és ezt konkrétan ki is fejezte Szarvas Jánosnének, megvalósította-e az elvárható segítség nem nyújtása és a durva hálátlanság tényállását. Arról nem is beszélve, hogy álláspontom szerint az elvárható segítség nem merül ki abban, hogy beszél édesanyánkkal, hanem tényleges segítséget kellett volna nyújtania édesanyánk életének segítésében is, tekintettel arra, hogy édesanyánk nem tudta magát ellátni. Ezért az ítéletek sértik a Ptk. 7:78. § (1) bekezdésének g) pontját és a 7:78. § (2) bekezdését.

Nem szolgálhat a felperes mentségére az sem, hogy édesanyánk nem tudott arról, hogy a felperes **kikapcsoltatta édesanyánk vezetékes telefonszolgáltatását**. Az idős, egyedül élő édesanyánkat a telefonszolgáltatásból szándékosan kizárni olyan tett volt a felperes részéről, ami túlmutat az elvárható segítség nem nyújtásán is, és amit a bíróságnak mindenképpen értékelnie kellene. Ez nemcsak az elvárható segítség nem nyújtását jelenti, hanem kifejezetten ártó szándékot bizonyít a felperes részéről édesanyánk felé, és igazolja a felperes részéről fennálló, a Ptk. 7:78. § (2) bekezdése

szerinti durva hálátlanságot is. A felperestől elvárható „segítség” abban jelölhető meg, hogy nem tesz édesanyánknak szándékosan ártó lépéseket a telefonszolgáltatás megszüntetése érdekében. Ezt a „segítséget” a felperes a korábbi semmilyen segítség nem nyújtásával is megtehetette volna, de ő a semmit nem tevés helyett tényleges lépéseket tett annak érdekében, hogy ártsen édesanyánknak. Ezért az ítéletek sértik a Ptk. 7:78. § (1) bekezdésének g) pontját és a 7:78. § (2) bekezdését.

A vezetékes telefonszolgáltatás megszüntetésével kapcsolatos bizonyítási indítványom fenntartom.

A 8-19. sorszámú tényekkel kapcsolatban elvárható lett volna a felperestől, amikor megtudta, hogy édesanyánknak eltört a csuklója, hogy átszervezi a programját, és hogy ne legyen édesanyánk terhére. Ezért az ítéletek sértik a Ptk. 7:78. § (1) bekezdésének g) pontját.

A 23-24. és 26-27. sorszámú tényekkel kapcsolatban előadom, hogy a felperes nem vitatta, hogy ■■■ – a felperes gyermekét, édesanyánk akkor legkisebb, 8-9 éves unokáját – a 2015. április 6-i húsvét után már nem hozta el édesanyánkhöz, tehát nem segített abban, hogy édesanyánk – nagymamaként – láthassa az unokáját. A felperestől – mint édesanyánk gyermekétől – elvárható lett volna, hogy a felperes kiskorú gyermekét édesanyánkhöz látogatásra elhozza. Korábban karácsonykor és húsvétkor rendszeresen elhozta, ám 2015. április 6-a után már egyáltalán nem, sőt, még akkor sem, amikor már nyilvánvaló volt a felperes számára, hogy az az utolsó találkozások egyike lehet. A családok védelméről szóló 2011. évi CCXI. törvény (Csvt.) preambuluma szerint *a családok életében kitüntetett jelentőséggel bírnak a nemzedékeken átívelő – köztük a nagyszülők és az unokák közötti – kapcsolatok*. Ebből következően a 25-26. sorszámú tények nem szorulnak külön bizonyításra. A felperes természetesen tudott arról, hogy édesanyánknak szüksége volt arra, hogy ■■■val időnként találkozzon, így a felperestől – tekintettel a törvény preambulumára – elvárható lett volna, hogy segítséget nyújtson a találkozások létrejöttében. Egy 8-9 éves unoka fejlődését személyesen látni a legnagyobb értékű életérzések közé tartozik, amire édesanyánknak vitathatatlanul szüksége volt, ezért a felperestől elvárható volt, hogy időnként elvigye ■■■ édesanyánkhöz. Mivel ezt a segítséget nem nyújtotta, a kitagadás érvényes okkal történt meg. Ezért az ítéletek sértik a Ptk. 7:78. § (1) bekezdésének g) pontját és a 7:78. § (2) bekezdését.

A 27. tényben szereplő megtagadás kifejezés értelmezését édesanyánk a 23-24. tényben adta meg, mely nem azonos a felperes és a közbenső ítélet [24] bekezdésében a bíróság által használt eltiltás fogalommal, mely utóbbira édesanyánk nem is hivatkozott. Édesanyánk a kitagadás erre vonatkozó okaként azt jelölte meg, hogy a

utalásokat külön díj felszámítása nélkül elvégezhesse. A felperes arra is rávette édesanyánkat, hogy változtasson a korábbi gyakorlatán – miszerint korábban a közműszámlák kifizetése beszédési megbízással történt –, mert a korábbi gyakorlat szerint ezeket az átutalásokat nem tudta volna megoldani édesanyánk számlájáról. Az ígérte édesanyánknak, hogy ezentúl ő fog gondoskodni a közműszámlák kifizetéséről úgy, hogy édesanyánk bankszámlájáról a felperes fogja interneten megadni az egyedi átutalási megbízásokat. Innentől kezdve tehát segítséget nyújtott édesanyánknak a közműszámlák kifizetése érdekében. Mivel a felperes megígérte, hogy segítséget nyújt az átutalások megadásával, és több évig nyújtotta is ezt a segítséget, ez a felperestől elvárható segítséggé vált, annál is inkább, mert a felperes volt az, aki kezdeményezte a bankváltást és a közműszámlák kifizetésének gyakorlatának megváltoztatását. Maga a felperes is előadta azt a jogi érvelését, hogy a nyújtott segítségek idővel elvárhatóvá válnak, így ez a segítség a felperes értékrendje szerint is elvárhatónak minősült.

A felperes internetes hozzáférést kért és kapott édesanyánk bankszámlájához, és tudta, hogy édesanyánk egyáltalán nem értett az internetezéshez, még csak számítógépe sem volt. Egyedül a felperes volt az, aki ismerte a banki internetes hozzáféréshez szükséges felhasználói nevet és jelszót, aki így képes volt azzal belépni a bank rendszerébe. A felperes tudta, ha ő nem adja meg az utalási megbízásokat, senki más nem tudja megadni azokat az interneten. Ebből következően a felperes tudta azt is, hogy édesanyánk teljes mértékben ki volt szolgáltatva a felperesnek. Ez is alátámasztja, hogy a felperesnek a közműszámlák átutalásainak indítására felajánlott segítsége a felperestől elvárható segítségnek minősült.

Minden hónapban több közműszámla is érkezett, amiből következően édesanyánknak minden hónapban többször is szüksége volt arra, hogy a felperes segítséget nyújtson neki a közműszámlák átutalásainak megadásában. A felperes nem vitatta, hogy 2015. december 8-a előtt ezt egyedül a felperes intézte, és azt sem vitatta, hogy 2015. december 8-a után viszont már egyáltalán nem nyújtotta ezt a segítséget, így a mulasztása a terhére megállapítható. Ebből következően az erre alapított kitagadási ok érvényesnek tekintendő.

A felperes mulasztását súlyosbítja, hogy előzetes értesítés vagy figyelmeztetés nélkül szüntette meg az addig nyújtott és elvárható segítségét, lehetőséget sem adva édesanyánknak, hogy erre felkészüljön (40. sorszámú tény). A felperes csak állította, de nem bizonyította, hogy jelezte édesanyánknak, hogy nem fogja tovább intézni a közműszámlák átutalását. Álláspontom szerint a 40. sorszámú tény ellenkezőjének bizonyítása a felperes kötelessége, mert ellenkező esetben nekem az előzetes értesítés nemlegességét kellene bizonyítanom, ám nemleges bizonyításra nem lehet kötelezni.

Alátámasztja, hogy a felperesnek a banki átutalásoknál nyújtott segítsége elvárható segítség volt, hogy maga a felperesi jogi képviselő hivatkozott arra, hogy: *„hangsúlyozzuk azt, hogy a felajánlott, illetve rendszeresen nyújtott és biztosított kapcsolattartás és segítség egy bizonyos idő után elvárássá válik, azaz átfordul egyfajta «elvárássá»”* (2019. szeptember 18-i tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldal). Ez a felperesnek a banki átutalásokkal kapcsolatos segítségére is vonatkozik, ami azt jelenti, hogy ez a segítség a felperestől elvárható volt.

Ezért az ítéletek a banki ügyintézés kérdésében is sértik a Ptk. 7:78. § (1) bekezdésének g) pontját.

A 33-43. tények bizonyítására tett indítványomat fenntartom.

III.

Harmadsorban hivatkozom Ptk. 7:78. § (2) bekezdésre, mely szerint *a nagykorú leszármazót az örökhagyó a vele szemben tanúsított durva hálátlanság miatt is kitagadhatja.*

Ebbe a körbe beletartozik mind az 1-43. sorszámú tény.

Az 1. sorszámú tényben édesanyánk körülírta, tehát kifejezetten megjelölte a durva hálátlanságot is, mint kitagadási okot. A semmilyen segítség nem nyújtása egyben durva hálátlanságot is jelent, ezért a kitagadás a Ptk. 7:78. § (2) bekezdése szerinti durva hálátlanság miatt is érvényes.

Álláspontom szerint egyértelműen durva hálátlanságnak minősül, hogy a felperes 2015. december 8-a óta minden kapcsolatot megszakított édesanyánkkal, azaz sem személyesen, sem telefonon nem volt hajlandó vele beszélni, sőt, személyesen 2015. április 6-a óta nem beszéltek. Az Alaptörvény L) cikk (1) bekezdésének 2. mondata szerint *a családi kapcsolat alapja a házasság, illetve a szülő-gyermek viszony.* A NEMZETI HITVALLÁS része szerint: *„Valljuk, hogy **együttélésünk legfontosabb keretei a család és a nemzet, összetartozásunk alapvető értékei a hűség, a hit és a szeretet**”.* Ezen rendelkezések alátámasztják, hogy édesanyánk alappal kifogásolta, hogy a felperes minden kapcsolatot megszakított vele, ami durva hálátlanságnak minősül, ezért az erre alapított kitagadási ok érvényes. Az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése szerint *mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák.* Ez két dolgot is jelent. Egyrészt azt, hogy a felperesnek tiszteletben kellett volna tartania édesanyánknak azt az igényét, hogy a felperessel a

kapcsolatot tarthassa, amelyet a felperes megsértett a kapcsolat teljes és végleges megszakításával. Másrészt pedig azt jelenti, hogy a T. Kúriának is tiszteletben kell tartania édesanyánknak a családi élethez fűződő jogát, mely ebben az esetben azt jelenti, hogy a T. Kúriának el kellene ismernie, hogy édesanyánk alapos okkal kifogásolta a felperes minden kapcsolatot megszakító magatartását, és ebből következően el kellene ismernie, hogy ez durva hálátlanságot jelent, és ezért a felperest érvényes okkal tagadta ki. Ezért az ítéletek sértik a Ptk. 7:78. § (2) bekezdését.

A tények közül néhányra vonatkozó jogi álláspontomat az I-II. részekben már kifejtettem, melyet kiegészítek az alábbiakkal.

1. *„már jó ideje semmilyen segítséget nem kapok tőle”*

A felperes nem vitatta, hogy a 2015. december 8-i tárgyalás óta nem találkozott és nem is beszélt édesanyánkkal, így ez az én és a felperes egyező előadása alapján megállapítható. Szarvas Jánosné 2018. december 13-i tanúmeghallgatásakor a jegyzőkönyv 3. oldala szerint kijelentette, hogy: „[a felperes] nekem is kijelentette, hogy nem fogja meglátogatni az édesanyját, holott tudta, hogy a halálán van”. Majd a jegyzőkönyvben később: „Azt mondta a [a felperes] hogy addig leszek a fiad, amíg el nem jössz. Ezt az Évától [édesanyánktól] hallottam, azt is sírva mondta nekem, hogy a tárgyaláson nem is köszönt nekem [a felperes]”. Majd a jegyzőkönyvben később a felperesről ezt mondta: „Kértem, hogy látogassa meg az édesanyját és ő azt mondta, hogy nem”. A felperes semmilyen segítséget nem nyújtott az idős édesanyánknak, ami bizonyítja a felperes durva hálátlanságát, ezért önmagában érvényes kitagadási ok. Ezért az ítéletek sértik a Ptk. 7:78. § (2) bekezdését.

2. *„2015. december 8.-a óta nem hív fel telefonon sem”*

A felperes nem vitatta ezt a tényt, ami azt jelenti, hogy a kapcsolatot teljesen és végleg megszakította édesanyánkkal, mely durva hálátlanságnak, érvényes kitagadási oknak minősül.

3. *„ráadásul fel sem veszi a telefont, amikor én hívom”*

A felperes ezzel kapcsolatban azt adta elő, hogy előfordulhatott, hogy nem vette fel a telefont, amikor édesanyánk hívta. A felperes csak állította, de nem bizonyította, hogy ebben az időszakban beszélt volna édesanyánkkal, így azt valószínűleg elfogadni nem lehet. Az, hogy bizonyítsam, hogy a felperes nem beszélt édesanyánkkal 2015. december 8-át követően, nemleges bizonyítás lenne a részemről, amelyre nem vagyok kötelezhető. A per adataiból azonban nem is lehetne más következtetésre jutni, csak arra, hogy a felperes mindenféle kapcsolatot végleg megszakított édesanyánkkal, és ez durva hálátlanságnak, így érvényes kitagadási oknak minősül. Ezért az ítéletek sértik a Ptk. 7:78. § (2) bekezdését.

4. „A testvéremet felhívta telefonon, és azt mondta neki, hogy mondja meg nekem, hogy ne hívogassam, mert nem akar többé velem beszélni”

A 4. sorszámú ténnyel kapcsolatban előadom, hogy a 2021. május 11. napján felvett 134. számú jegyzőkönyvben írtak szerint indítványoztam Szarvas Jánosné ismételt tanúkénti meghallgatását, hogy ezt a tényt is bizonyítsam. A közbenső ítélet [28] bekezdése szerint ezt a tényt a felperes nem vitatta, továbbá a bíróság szerint a bizonyítása szükségtelen is, ezért nem értékelhető a terhemre, hogy a tényt nem bizonyítottam.

A szavak általánosan elfogadott jelentése szerint ugyanakkor a 4. sorszámú tényben a felperes azt fejezte ki, hogy soha többé nem fog édesanyánkkal beszélni. A felperes által a tanúnak elmondottak – melyet a tanú édesanyánknak továbbadott – semmilyen függő feltételt vagy időkorlátot nem tartalmaztak, ezért a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint a felperes véglegesen megszakított minden kapcsolatot édesanyánkkal, melyet alátámaszt, hogy a későbbiekben is a 4. sorszámú tény szerint viselkedett. Folytatta ezt a magatartását akkor is, amikor megtudta, hogy édesanyánkat baleset érte, megműtötték és halállal fenyegető állapotban volt, továbbá akkor is, amikor a tanú felhívta a felperest, és kérte, hogy látogassa meg édesanyánkat. A felperes tehát tényszerűen soha többé nem beszélt édesanyánkkal, jóllehet erre nyilvánvalóan lehetősége lett volna. A felperes ezen magatartása megfellelthető a 4. sorszámú ténynek, melytől a felperes soha nem is tért el. Márpedig az a viselkedés, hogy a felperes soha többé nem kívánt beszélni édesanyánkkal, egy **minden szeretet nélküli, kegyetlen magatartás, mely alkalmas a durva hálátlanság megállapítására.**

Álláspontom szerint a felperes eddigi előadásából ez a tény is megállapítható (Felperes: „Tehát valóban előfordulhatott, hogy nem vettem fel a telefont, sőt az is teljességgel igaz lehet, hogy valószínűleg nem is láttam egy kikapcsolt telefonon a telefonhívásokat. Valóban közöltem édesanyámmal azt is a tárgyalást követően, hogy mivel ő [REDACTED]k mindent elmond, [REDACTED] pedig kiforgatja a szavaimat és rohan a rendőrségre, ezért önvédelemből szakítottam meg vele a kapcsolatot. Azaz nem szakítottam meg vele a kapcsolatot, hanem önvédelemből nem beszéltem vele” [2019. május 27-i tárgyalási jegyzőkönyv 3. oldal]). A felperes által előadottakból mindössze annyi igaz, hogy nem vette fel a telefont. Nem fogadható el tényként, hogy a felperes azt mondta édesanyánknak, hogy önvédelemből szakította meg a kapcsolatot. Egyáltalán semmit sem mondott édesanyánknak, mint ahogy azt édesanyánk ki is fejezte a 2-4. és 22. sorszámú tényben.

Ezért az ítéletek sértik a Ptk. 7:78. § (2) bekezdését.

5. *„A 2015. december 8-án a bíróságon tett tanúvallomásomat „tudatosan hamis tanúvallomás”-nak minősítette, és kérte a bíróságot, hogy szankcionáljon engem ezért”*

Ezt igazolja a felperesnek a BKKB előtti perben előterjesztett 2016. január 24-i keltezésű beadványa. Ezért az ítéletek sértik a Ptk. 7:78. § (2) bekezdését.

6. *„Ezzel is nagyon megbántott, és megdöbbentett”*

Ezt a bíróság a r.Pp. 163. § (3) bekezdése alapján bizonyítás nélkül is elfogadhatja valónak, hiszen köztudomású, hogy az ilyen súlyos vádak általában bántják és megdöbbentik az embert, így ennek valóságalapjában a bíróságnak nincs oka kételkedni. Ezen kívül bizonyítja Szarvas Jánosné 2018. december 13-i tanúvallomása, mely szerint: *„Ez az Évának nagyon fáj”*. Szarvas Jánosné ismételt tanúkénti meghallgatását ezen tény vonatkozásában is indítványoztam a 2020. november 23-i keltezésű beadványomban.

7. *„a saját fiam arra is képes, hogy akár börtönbe is juttasson”*

A felperes a 2016. január 24-i keltezésű beadványában ezt írta: *„Kérem a Tisztelt Bíróságot a hamis tanúvallomás jogszabály szerinti szankcionálására”*. A felperesnek – mivel kérte – tudomása kellett lennie arról, hogy a hamis tanúvallomást a törvény szankcionálja, így arról is, hogy a Btk. 272. § (5) bekezdése alapján azt szabadságvesztéssel fenyegeti, aminek a végrehajtási fokozata a 37. § (2) bekezdése alapján börtön. Ezekre tekintettel a tény valónak fogadható el. Ezért az ítéletek sértik a Ptk. 7:78. § (2) bekezdését.

21. *Azonban 2015. december 8.-a óta már egyáltalán nem láthatom.*

22. *Nem jön, nem hív, nem köszöntött Karácsonykor, a névnapomon, újévkor sem, nem köszöntött a születésnapomon sem, és húsvétkor sem hívott.*

23. *■■■■■■ unokámat sem láthatom, (9 éves) mert én hozzá elmenni nem tudok,*

24. *és ő nem hozza el hozzám.*

25. *Ezek mind nagy szomorúságot jelentenek nekem.*

26. *Szükségem van arra, hogy■■■■■■ is rendszeresen láthassam,*

27. *de■■■■■■ megtagadja tőlem.*

A 21-26. sorszámú tényeket a felperes nem vitatta, így azok valónak fogadhatóak el. A 27. sorszámú tényben írt magatartást fentebb már értelmeztem. Ezért az ítéletek sértik a Ptk. 7:78. § (2) bekezdését.

28. Sajnos szükségem van arra, hogy a bolti bevásárlásokban valaki segítsen.

29. Ezt a segítséget tőle egyáltalán nem kapom meg,

A felperes nem vitatta, hogy 2015. április 6. (húsvét) óta nem tartotta a személyes kapcsolatot édesanyánkkal, így ezek a tények valószínűsíthetőek.

A felperestől elvárható segítségnek minősült, hogy legalább időnként elmenjen a boltba, hogy a nehéz tárgyakat elhozza édesanyánk helyett. Ennek elmulasztása érvényes kitágítási ok. Ezért az ítéletek sértik a Ptk. 7:78. § (2) bekezdését.

33. Pár éve [REDACTED] rávett, hogy bankot váltsak,

34. bár az ellen már akkor is, és azóta is idegenkedtem,

35. de a kedvéért megtettem.

36. A közüzemi számláimat úgy rendeztem, hogy befizettem a bankszámlámra a szükséges pénzt,

37. és az átutalásokat ő intézte az interneten.

38. Azonban – minden bejelentés nélkül –

39. 2015. dec. 8. óta erről egyáltalán nem gondoskodik,

40. és nem is szólt, hogy nem fogja tovább intézni a befizetéseket.

41. Ebben engem cserbenhagyott.

42. Nekem kellett többször személyesen elmenni a bankba,

43. hogy lezárjam a számlát.

A 33-43. sorszámú tények bizonyítása érdekében indítványoztam a bank megkeresését és Szarvas Jánosné ismételt történő tanúkénti meghallgatását, ám ezeknek a bíróság nem tett eleget, ezért a keresetnek nem lehet helyt adni a tények bizonyítatlanságára alapozva.

Ezért az ítéletek sértik a Ptk. 7:78. § (2) bekezdését.

Egyéb:

A [2] bekezdésben a bíróság a történeti tényállás körében alaptalanul állapította meg, hogy polgári jogi társaság jött létre. A polgári jogi társaság létrejöttére nézve jelenleg polgári eljárás van folyamatban, így jelen per bírósága nem állapíthatja meg ennek létezését. Ezért az ítéletek sértik a rPp. 206. § (1) bekezdését.

A [12] bekezdésben értelemzavaró, hogy a bíróság szerint a felperes nem vitatta, hogy a kérdéses időszakban nem tartózkodott Magyarországon. Erre a felperes a saját kimentése körében hivatkozott, ezért természetes, hogy nem vitatta. A felperes nem

bizonyította, hogy a kérdéses időszakban külföldön tartózkodott, így azt a bíróság nem állapíthatta volna meg.

A másodfokú ítélet sérti a rPp. 163. § (3) bekezdését

A másodfokú bíróság ítéletének 6. oldalán figyelembe vette azt a tényt, hogy „a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 48.Pf. 632.348/2020/8. sz. ítélete indokolásának 16. oldalán a harmadik bekezdésben megállapította, hogy az örökhagyó nem volt elfogulatlanak tekinthető”. Erre tekintettel megállapítható, hogy jelen perben a bíróság az ítéletét édesanyánknak a másik perben megállapított elfogultságára is alapította. Ugyanakkor ez a tény az elsőfokú eljárásnak nem volt része, a tényre az elsőfokú bíróság nem is tett megállapítást. Kizárólag a másodfokú bíróság emelte be a per lényeges adatai közé, és alapította erre is az ítéletét. Erre tekintettel az a tény, hogy a másik per ítélete édesanyánkat elfogult tanúnak minősítette, a bíróság hivatalos tudomásán alapuló ténynek minősül, hiszen erre a felek nem hivatkoztak. A rPp. 163. § (3) bekezdése szerint a bíróság köteles lett volna erre a tényre engem figyelmeztetni. A bíróság azért lett volna köteles erre a tényre engem figyelmeztetni, hogy tudjam, hogy ennek is jelentősége van a per eldöntése szempontjából, és akkor ki is fejtettem volna az arra vonatkozó álláspontomat, hogy a tény megállapítása miatt jogellenes, és azt is, hogy még ha igaz is lenne, a bűncselekmény tényállásának megvalósulása szempontjából miért nincs jelentősége, és ezért ebből a tényből a másodfokú bíróság által levont következtetés nem vonható le. Ezért a másodfokú ítélet sérti a rPp. 163. § (3) bekezdését.

Felhívom a figyelmet arra, hogy a bíróság tájékoztatási kötelezettségének elmulasztása vagy megsértése nem orvosolható eljárási hibának, ezáltal feltétlen hatályon kívül helyezési oknak minősül. A tájékoztatás elmulasztása semmivel sem pótolható, tekintettel arra, hogy a tény figyelembevételére hatással volt másodfokú eljárásra, és ezáltal az eljárás nem volt tisztességes, amit csak a megismétlésével lehet orvosolni, miután olyan helyzetbe kerülök, hogy erre a tényre nyilatkozatot tehessek, és a nyilatkozatomat a bíróság figyelembe is vegye.

A fentiek alapján nem lenne szükség arra, hogy jelen kérelmemben indokoljam meg, miért nem lehet megállapítani, hogy édesanyánk elfogult volt, ám megteszem.

Édesanyánk tanúvallomásában egyetlen állítása sem minősíthető elfogultnak.

Három lényeges állítása volt.

1. A másik perben a felperes (ott alperes) azt mondta neki, hogy a 15 millió forintot az Üllői úti lakásba fektette. Ezzel kapcsolatban édesanyánk elmondta, hogy a felperes azt mondta neki, hogy nem kölcsön volt, ami egyértelműen a felperesnek volt kedvező, így édesanyánknak az irányomba való elfogultsága fel sem merülhet.
2. A felperes azt mondta édesanyánknak, hogy a 9 millió forint után 10%-os kamatot kell fizetnie. Itt ugyan elvileg felmerülhetne az elfogultság, ám nem állapítható meg, mert tényállítást közölt, nem pedig az értékítéletét. Amennyiben az állítása nem volt való, az nem elfogultságnak, hanem bűncselekménynek minősül. Ezért édesanyánkat ez alapján sem lehetséges elfogultnak minősíteni.
3. Én azt mondtam édesanyánknak, hogy a felperes az 1,6 millió forintot hálából adta nekem. Ez szintén tényállítás, nem pedig értékítélet. Ráadásul a felperes nem is ezt az állítást kifogásolta, hanem azt állította a felperes, hogy édesanyánk azt állította a tárgyaláson, hogy ezt a felperes mondta neki, ez azonban már nem igaz, hiszen édesanyánk nem is azt mondta. Édesanyánk tehát egy tényelőadást tett, és ezt nem lehet elfogultnak minősíteni, hiszen ráadásul ez a felperesre nézve perdöntő módon volt kedvezőbb annál, mint ha azt állította volna, hogy a hála jogcímet a felperes mondta neki. Édesanyánk tehát az 1. pont szerinti tényállítása mellett ezzel is a felperesre nézve kedvezőbb ítélet meghozatalát segítette elő, ami cáfolja, hogy elfogult lett volna az irányomban.

Édesanyánk a tanúvallomásakor azt adta elő, hogy kitől mit hallott. Ezek tényelőadások voltak, és ezeket nem lehet elfogultnak minősíteni, és főleg nem azon az alapon, hogy egyáltalán megtette azokat, vagy hogy azok kire mennyire kedvezőek. Ha a tényt a bíróság nem fogadja el, az azt jelenti, hogy hamisnak tartja, ám ilyen esetben köteles feljelentést tenni hamis tanúzás miatt. Éppen a bíróság volt elfogult, amiért nem fogadta el a más bizonyítékkal nem ellentétes tanúvallomást, mégpedig azért, hogy a felperes számára kedvezőbb ítéletet hozzon.

Az elfogultság azt jelenti, hogy az embernek előítélete van, ami befolyásolja a tények értékelésében. Ám a tények értékelését meg kell különböztetni a tények előadásától, hiszen bár a tényekre alapított valótlan értékítélet is kerülendő, a valótlan tények előadása azonban már szankciót is von maga után, és ez tanú esetében ráadásul bűncselekménynek minősül.

A bíróság szerint az elfogultság egyik oka az volt, hogy édesanyánk mellettem állt ki. Ez azonban megalapozatlan és jogellenes érvelés, hiszen ilyen módon akkor a bíróságnak is elfogult lennie, csupán azért, mert az ítéletében az egyik félnek ad igazat.

Ezért az elfogultság megállapítása miatt az ítéletek sértik a rPp. 206. § (1) bekezdését.

A másodfokú ítélet sérti a Ptk. 7:78. § (1) bekezdésének b) pontját (bűncselekmény elkövetése)

A kitagadásnak a Ptk. 7:78. § (1) bekezdésének b) pontja szerinti okával kapcsolatban a másodfokú bíróság szerint a büntetőhatóságok álláspontja egyértelmű volt. Ez a bíróság szerinti egyértelmű álláspont azonban egyrészt irreleváns a per szempontjából, másrészt pedig a bíróság félremagyarázta, tekintettel arra, hogy a büntetőhatóság álláspontja nem az volt, hogy nem történt bűncselekmény, hanem az, hogy a bűncselekmény nem bizonyítható, mert – mint azt a büntetőhatósági határozat kifejtette – édesanyám erre nézve már nem hallgatható ki tanúként, és így a büntetőhatóság szerint nem bizonyítható, hogy az elkövetők vádja objektíve valótlan volt. Ám ez a büntetőhatósági álláspont a rPp. 4. § (1) bekezdése szerint nem köti a bíróságot, a rPp. 206. § (1) bekezdése szerint pedig a bíróság maga lett volna köteles a tényállást megállapítani, mégpedig annak megfelelő mélységű elemzésével, így a büntetőhatóság álláspontját nem fogadhatja el a saját érdemi vizsgálata nélkül. A per szempontjából annak van jelentősége, hogy a felperes a 2016. január 24-i keltezésű beadványával követett-e el bűncselekményt édesanyánk sérelmére, mert ha igen, úgy a kitagadás érvényes. Erre tekintettel a bíróságnak abban a kérdésben kellett volna jogszerű döntést hoznia, hogy a beadványban írtak megvalósították-e a Btk. 226. § (1) bekezdése szerinti rágalmozás, illetve a Btk. 268. § (1) bekezdésének a) pontja szerinti hamis vád tényállását, illetve a beadványával megkísérelte-e elérni a Btk. 268. § (2) bekezdés szerinti tényállást, azaz azt, hogy a büntetőeljárás édesanyánk ellen meg is induljon. Ha a tényállás megvalósult, a felperes cselekményét a bíróság nem értékelheti a bűncselekmény szintjét el nem érőnek, mert az sérti a Btk. 226. § (1) bekezdését, a Btk. 268. § (1) bekezdését és a Ptk. 7:78. § (1) bekezdésének b) pontját is.

Álláspontom szerint édesanyánk tanúvallomásának és a felperes 2016. január 24-i keltezésű beadványának egybevetéséből megállapítható, hogy a kitagadásnak a Ptk. 7:78. § (1) bekezdésének b) pontja szerinti oka megvalósult. A két irat alapján a bűncselekmény bizonyítható a következők szerint.

A felperes olyan cselekménnyel vádolta meg édesanyánkat, mely a Btk. 272. § (1) bekezdése szerint hamis tanúzásnak minősül. A felperes ugyanis azt állította, hogy édesanyánk tudatosan valótlannal állította, hogy a felperes azt mondta édesanyánknak, hogy a felperes az 1,6 millió forintot hálából adta nekem. Való igaz, hogy édesanyánk az 1,6 millió forint jogcímére tett állítást, és az is tény, hogy azt állította: azt hallotta, hogy a jogcím hála volt. Azonban a tárgyalási jegyzőkönyv bizonyítja, hogy édesanyánk azt állította, hogy ezt én mondtam neki, nem pedig a felperes. Ezzel szemben a felperes

a beadványában azt állította, hogy édesanyánk azt állította, hogy ezt a felperes (aki ott az alperes volt) mondta neki. Az 1,6 millió forint jogcíme a kölcsön iránti per lényeges körülményére vonatkozik, ezért jelentősége van a hamis tanúzás tényállása megvalósulása szempontjából, hiszen ha bizonyítást nyert volna, hogy az 1,6 millió forintot a felperes hála jogcímén adta át nekem, úgy az nem a kölcsön visszafizetésének minősült volna, és ezért ennyivel többet kellett volna a felperesnek kölcsön jogcímén visszafizetnie a részemre. Ha édesanyánk azt állította volna, hogy ezt a felperes mondta neki, úgy bizonyítást nyert volna, hogy a hála jogcímet a felperes elismerte, és ezért a hála jogcím is bizonyítást nyert volna. Mivel azonban édesanyánk azt állította, hogy ezt én mondtam neki, az állítása így már nem bizonyította a felperes elismerését a hála jogcímre nézve, ebből következően az nem is kerülhetett megállapításra. Ezért perdöntő jelentősége volt annak, hogy édesanyánk azt állította-e, hogy én mondtam neki vagy a felperes. Ebből következően a hamis tanúzás tényállása megvalósulása szempontjából is lényeges, hogy édesanyánk mit állított, hogy a hála jogcímet ki mondta neki. Amennyiben ugyanis a felperes állítása való lenne, azaz ha édesanyánk valótlannul állította volna, hogy a felperes azt mondta neki, hogy hálából adta nekem az 1,6 millió forintot, úgy édesanyánk cselekménye megvalósítaná a hamis tanúzás tényállását, és emiatt bűncselekményt követett volna el. **Ebből következik, hogy a felperes bűncselekmény elkövetésével vádolta édesanyánkat.** Ez a vád azonban az alábbiak szerint kimeríti a Btk. 268. § (1) bekezdésének a) pontja szerinti hamis vád tényállását, és ezért bűncselekménynek minősül.

Amennyiben a felperes állítása valótlannak bizonyul, az azt jelenti, hogy megvalósult a Btk. 268. § (1) bekezdésének a) pontjában levő tényállás, hiszen a felperes édesanyánkat – tehát mást –, hatóság előtt – a bíróság, akár a polgári perben eljáró is, a Btk. 459. § (1) bekezdésének 9. pontja szerint hatóságnak minősül –, bűncselekmény elkövetésével – jelen esetben hamis tanúzással –, hamisan vádolta meg.

A bíróságnak tehát azt kellett volna gondosan megvizsgálnia, hogy a fenti tényállás megvalósult-e. A tényállás megvalósulásának vizsgálata helyett azonban a bíróság mindössze elfogadta a büntetőhatóság álláspontját. A bíróságot a rPp. 4. § (1) bekezdése szerint nem köti a büntetőhatóságnak az ebben a kérdésben való döntése, ugyanakkor a tényállást a rPp. 206. § (1) bekezdésében írtak szerint maga lett volna köteles megállapítani, mégpedig a Btk. 268. § (1) bekezdésének a) pontjában levő tényállás elemzésével. Ezért a másodfokú ítélet sérti a rPp. 206. § (1) bekezdését is, a Btk. 268. § (1) bekezdésének a) pontján túl.

Ráadásul szintén érdemi vizsgálat nélkül, mindössze hivatkozott a másik perben eljáró bíróságnak édesanyánk elfogultságára tett megállapítására, mely az elsőfokú eljárásnak nem is volt része, ezért nem is volt lehetőségem erre nyilatkozatot tenni.

Ezért az ítélet sérti a rPp. 163. § (3) bekezdését, és a rPp. 2. § (1) bekezdésében biztosított tisztességes eljáráshoz való jogomat is.

Sérti a rPp. 206. § (1) bekezdését, hogy a bíróság a Btk. 268. § (1) bekezdésének a) pontjában levő tényállás megvalósulását egyáltalán nem vizsgálta, a tényállás elemeit nem vette sorra, így a következtetése, mely szerint a hamis vád szintjét a polgári perben tett felperesi nyilatkozatok nem érték el, nélküli az elvárható gondos vizsgálatot. Ez sérti a rPp. 2. § (1) bekezdése szerinti tisztességes eljáráshoz való jogomat is.

Álláspontom szerint a felperes hamis vádja bizonyítható a két már említett irat összevetésével. A felperes vádja szerint édesanyánk tudatosan hamisan állította, hogy a felperes mondta neki azt, hogy az 1,6 millió forint jogcíme hála volt. Ez azonban nem igaz, amit bizonyít az édesanyánk tanúvallomásáról felvett tárgyalási jegyzőkönyv, miszerint édesanyánk nem is azt állította, hogy ezt a felperes mondta neki, hanem azt, hogy én. Azt már fentebb kifejtettem, hogy ennek az „apró” eltérésnek milyen nagy jelentősége volt a kölcsön iránti perben. Különösen erre tekintettel jogellenes a bíróság azon álláspontja, hogy a felperes állítása nem érte el sem a rágalmazás, sem a hamis vád szintjét. A hamis vád szintjét ugyanis az a cselekmény éri el, amely a Btk.-beli tényállásának elemeit megvalósítja, és a fentebb már kifejtettek szerint a felperes cselekménye ezt kimerítette. Ezért a másodfokú ítélet sérti a rPp. 206. § (1) bekezdését és a Ptk. 7:78. § (1) bekezdésének b) pontját.

A felperes fenti cselekménye durva hálátlanságnak is minősül, ezért a másodfokú ítélet sérti a Ptk. 7:78. § (2) bekezdését is.

A másodfokú ítélet sérti a Ptk. 7:78. § (1) bekezdésének g) pontját (elvárható segítség nem nyújtása)

A másodfokú ítélet szerint a kitagadási ok vizsgálatánál a végrendelet elkészítésének időpontjában fennálló életkörülményeket kell vizsgálni. Erre tekintettel a bíróság nem ismerte el érvényesnek azt a kitagadási okot, hogy „már jó ideje semmilyen segítséget nem kapok tőle”, a balesetet követő időszakra nézve, amikor édesanyánknak már a felperes álláspontja szerint is segítségre volt szüksége. Ezzel azonban a bíróság a törvény céljával ellentétes módon értékelte a felperes javára azt a tény, hogy édesanyánk még a balesete előtt készítette el a végrendeletet, és azt követően már nem tudta kiegészíteni azzal, hogy a felperes a balesetet követően sem nyújtott semmilyen segítséget. Ha édesanyánk a balesetet követően kiegészíti a végrendeletet azzal a két szóval, hogy „még mindig”, vagy ha ki sem egészíti, hanem csupán aláírja még egyszer, egy újabb dátummal, igazolva, hogy még mindig így gondolja, tehát azok után is, hogy a balesete már megtörtént, vagy a végrendelet ugyanilyen szöveggel, de

már a balesetet követően készült volna el, úgy a bíróság szerint a kitagadás már érvényes lenne. A bíróság úgy áll a témához, hogy amennyiben a végrendelet a balesetet követően keletkezett volna, akkor ugyanaz a „már jó ideje semmilyen segítséget nem kapok tőle” ok érvényes kitagadási ok lett volna, de így, hogy a balesete előtt íródott, már nem érvényes ok. Ezzel a bíróság tulajdonképpen azt mondta ki, hogy a végrendelet túl korai volt, ezért a kitagadás érvénytelen, ám ugyanaz a végrendelet a balesetet követő keletkezés esetén már érvényes ok lett volna. Ám a végrendelet megírása nem volt korai, mert a felperes magatartása már a végrendelet időpontjában is pontosan megegyezett a balesetet követő magatartásával, az tehát nem változott semmit a végrendelet keletkezése óta, ezért nem lehet jelentősége annak, hogy a végrendelet mikor keletkezett, hiszen ugyanarra a felperesi viselkedésre vonatkozik, ezért nem lehet különbözőképpen értékelni azon az alapon, hogy édesanyánk mikor fogalmazta meg azt az okot, ami, ha később fogalmazta volna meg és ugyanazokkal a szavakkal, érvényes kitagadási okot jelentett volna. A törvény célja, az ilyen magatartású gyermekét a szülő kitagadhatta. Mivel a felperes úgy viselkedett, ami alkalmas a kitagadásra, és ezt édesanyánk megfelelő szóhasználattal ki is fejezte, a kitagadás oka érvényes. Ezért az ítéletek sértik a Ptk. a 7:78. § (1) bekezdésének g) pontját.

Sérti Ptk. a 7:78. § (1) bekezdésének g) pontját a fentiekben már bemutatott banki ügyintézésben és ■■■■ kisunoka láthatásában az elvárható segítség nem nyújtása is.

A másodfokú ítélet sérti a Ptk. 7:78. § (2) bekezdését (durva hálátlanság)

Sérti Ptk. a 7:78. § (2) bekezdését a fentiekben már bemutatott 2016. január 24-i keltezésű beadvány miatti bírósági döntés, mert a felperes valótlanul állította, hogy édesanyánk a tanúvallomásában nem mondott igazat, és ezt a két hivatkozott irat (a tanúvallomás és a felperes beadványa) bizonyítja is. Mivel ezt a felperes a bíróság elé terjesztette, mégpedig kifejezetten azzal a céllal, hogy édesanyánkat szankció érje, mely a felperes által állított hamis tanúzás esetében börtönt jelentett, a durva hálátlanság megállapítható. Emiatt az ítélet sérti a rPp. 206. § (1) bekezdését is.

Durva hálátlanságnak minősül a kapcsolat teljes és végleges megszakítása is, mert a felperes szándékosan állította valótlanul, hogy édesanyánk hamisan tanúskodott – ráadásul azt állította, hogy édesanyánk tudatosan hamis tanúvallomást tett –, ezért kizárólag a felperesnek róható fel, hogy a kapcsolatot egyáltalán nem tartotta. Az, hogy édesanyánk a tanúvallomása során elmondta az igazat, nem szolgálhat a felperes mentségére, továbbá nem szolgálhat a felperes javára a saját valóban tudatosan hamis állítása körében sem. A felperes szándékosan valótlan állítása semmilyen összefüggésben nincs édesanyánk és a felperes személyes viszonyával, hiszen senkiről

nem tehető valótlan tényállítás, illet a felperes még az édesanyjával sem tehet, még azok után sem, hogy hajlandó volt tanúvallomást tenni.

A felperes a 2016.01.24-i keltezésű beadványán kívül durva hálátlanságnak minősül az is, hogy a felperes mindenféle kapcsolatot örökre megszakított édesanyjával, melyet alátámaszt, hogy maga is elismerte, hogy nem vette fel a telefont, amikor édesanyánk hívta, sőt, ezen kívül még azt is megtette, hogy felhívta édesanyánk testvérét, és rajta keresztül üzentte meg, hogy édesanyánk ne hívogassa, mert nem akar vele többé beszélni.

Ezért az ítéletek sértik a Ptk. 7:78. § (2) bekezdését.

Hivatkozom az alábbiakban kiemelt részekre.

Orosz Árpád: Változások az öröklési jogban (JK, 2013/6., 24-26. o.)

<https://ptk2013.hu/szakkikkek/orosz-arpad-valtozasok-az-oroklesi-jogban-jk-20136-24-26-o/2826>

Új eleme a kitagadási okoknak a durva hálátlanság, amelynek értelmezése a bírói gyakorlatra vár. Ebbe a körbe tartozónak látszik az az eset, amikor a nagykorú kötelesrészre jogosult olyan személy, akit nem terhel tartási kötelezettség, felmenője gyógyítatásában (gyógyulásában) semmilyen módon nem működik közre; vagy az, amikor **bűncselekménynek nem minősülő jogsértést (pl. jó hírnevet sértő tényállítás) követ el valaki az örökhagyó sérelmére.**

<https://blszk.sze.hu/images/Dokumentumok/h%C3%ADrekhez/Optimi%20Nostris.pdf>

4.2. Az örökhagyó sérelmére elkövetett bűncselekmény

A bíróság – büntetőeljárásban hozott jogerős bírósági határozat hiányában – gyakran vizsgálja meg az említett sérülésekről készült látleteket; emellett kimondottan jelentős szerep juthat az egyes tanúvallomásoknak a bizonyítás menetében. **Habár az eljáró polgári bíróság a büntetőjogi felelősségről természetesen nem dönthet, a kitagadási ok valóságának kérdésében – a rendelkezésére álló bizonyítékok értékelését követően – szemmel láthatóan határozhat.**

82 1.P.20.441/2010/45. sz. (Szeg. Tsz.).

83 Pf.II.20.530/2011/7. sz. (Szeg. Ít.).

4.8. A durva hálátlanság

A durva hálátlanság minden kétséget kizáróan bizonytalan kategória. Nem vitás az sem, hogy csakis a végintézkedési szabadság további kiszélesítésének célját szolgálhatja, hiszen új, eddig ismeretlen okként jelenik meg a törvény szövegében. Éppen ezért lehet tehát tudni azt, hogy a durva hálátlanság a már korábban is rögzítésre került, hozzá hasonló kategóriákhoz képest egy sokkal tágabb, de legalábbis jellegükben másabb magatartásokat magába foglaló egészet igyekszik lefedni. Ebből kifolyóan a durva hálátlanság túl kell, hogy mutasson a törvényes tartási kötelezettség elmulasztásán. A törvényes örökös eleve akkor is lehet durván hálátlan, ha őt az örökhagyó irányába tartási kötelezettség nem terheli; mindemellett a durva hálátlanság felmerülésére akkor is sor kerülhet, ha maga az örökhagyó tartásra nem is szorul. A durva hálátlanság tehát felölhet minden, a törvényes tartási kötelezettség megszegését még főszabály szerint nem eredményező segítségnyújtást, határai mégis messzebb terjednek, mint az elvárható segítségnyújtás elmulasztása. Minthogy jelen esetben a kitagadással érintettek köre főként az örökhagyó leszármazóival azonos, **hálátlannak tekinthető minden olyan magatartás, mely akár csak tiszteletlen az örökhagyóval;**

132 P.20.936/2006/167. sz. (Főv. Bír.).

[...] annak a gyermekei felnevelésébe fektetett energiájára, az azok iránt tanúsított szeretetére és törődésére nincs tekintettel. A jogalkotó tehát a bírói gyakorlatra bízta a durva hálátlanság máig még meg nem határozott terjedelmi korlátainak megvonását. Nem felejtendő el azonban az, hogy **a durva hálátlanság semmi esetre sem feleltethető meg valamely már eddig is létező kitagadási ok tartalmának.** Ha ugyanis a törvényes örökös az örökhagyó irányába erkölcstelen magaviseletet tanúsított, a jogrend már korábban is lehetővé tette annak kitagadását. **A jogalkalmazás pedig nem értelmezheti az írott jogot úgy, hogy közben nem felel meg a jogalkotó kifejezett akaratának.**

A fenti hivatkozásokból kiderül, hogy

- a jó hírnevet sértő kijelentés durva hálátlanságot jelent, a felperes a 2016. január 24-i beadványával pedig megsértette édesanyánk jó hírnevét.
- a polgári bíróság vizsgálhatja a Btk.-ban levő tényállások elemeit, és vizsgálnia is kell
- a tiszteletlenség hálátlanságnak minősül, a durva tiszteletlenség ezért durva hálátlanságnak, a felperes valótlan állításával kért bírósági szankció pedig durva tiszteletlenségnek, így durva hálátlanságnak minősül

- a durva hálátlanság a korábbiakhoz képest nagyobb szabadságot ad a kitagadásra
- a bíróság nem értelmezheti a jogot a jogalkotó kifejezett akarata ellenében, a jogalkotó szándéka azonban az, hogy a felperes a tanúsított magatartása miatt kitagadható legyen, ezért amennyiben ugyanaz a szövegű végrendelet a baleset utáni keletkezés esetén érvényes kitagadási okot tartalmazott volna, a kitagadás érvénytelenségének nem lehet oka a balesetet megelőző keletkezése

A másodfokú ítélet sérti a rPp. 206. § (1) bekezdését a rPp. 253. § (1) bekezdésére tekintettel is. Jogellenes a másodfokú bíróság azon érvelése, mely szerint „Egységes az ítélkezési gyakorlat abban, hogy a rPp. 206. §-a szerinti szabad bírói mérlegeléssel megállapított tényállás csak akkor támadható sikerrel, ha az feltáratlan, iratellenes, a bizonyított tényekkel, adatokkal szembenállónak tekinthető, illetve a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelésén alapszik”. Ez a jogi álláspont csak a felülvizsgálati eljárásra vonatkozik, a másodfokú eljárásra nem. A másodfokú bíróságnak ez a jogi álláspontja alátámasztja, hogy a másodfokú bíróság nem a kellő mélységében vizsgálta az elsőfokú bíróság mérlegelését, hanem csak abból a szempontból, hogy tartalmaz-e súlyosabbnak minősíthető hibákat. Azonban a másodfokú bíróság akár a jogszabályokat egyáltalán nem sértő ítéletet is megváltoztathatja, ha a mérlegelést igénylő tényeknek és bizonyítékoknak más irányú ítélet felel meg jobban. Azonban a másodfokú bíróság ilyen mélységű mérlegelést nem végzett, és ez sérti a jogorvoslathoz való jogomat, mely következik a rPp. 233. § (1) bekezdéséből és a rPp. 2. § (1) bekezdéséből.

3. Egyéb nyilatkozatok és mellékletek

a) Nyilatkozat arról, ha az indítványozó kezdeményezte-e a bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

Nem kezdeményeztem a jogerős másodfokú közbenső ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

b) Nyilatkozat az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról

Nem járulok hozzá a személyes adataim nyilvánosságra hozásához, de hozzájárulok ahhoz, hogy az Alkotmánybíróság a beadványt (személyes adatok nélkül) a honlapján közzétegye.

Budapest, 2022. szeptember 7.

